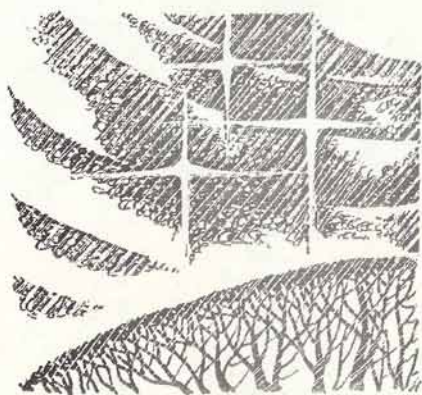

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників № 3,98

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського
Союзу Церков Християн Віри
Евангельської П'ятидесятників

№ 3,98 (21)

липень-вересень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

Мельник М. А.
Нечипорук А. В.
(відділ новин)
Паночко М. С.
Попроцький Ф. Г.
Прит В. П.
Проход В. С.
Сердиченко П. В.
Синюк М. П.

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
263020, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна, 14а,
журнал «Благовісник»

Телефон:
(03322) 544-06

Факс:
(03322) 551-82

E-mail:
Fedir@voice.lutsk.ua

Свідцтво про
реєстрацію КП № 697
від 24 травня 1992 р.

У номері:

Сторінка редактора	2
Представляємо область: Запоріжжя....	4
Сім запитань пресвітеру: В.Є.Гедаревич.5	
В.Є.Гедаревич. Чи мало спасених? ..7	
Порада, втіха, підтримка	10,25,37
Із перлин богослівської думки ...11	
Ми не підтримуємо доктрини	
«єдинственників»	12
В.Рябчук. Садівник	16
Загадки Кетрин Кульман	18
Свідчення.	24
В.Мартинюк. «Однодушно за віру	
євангельську».....	26
Наші інтерв'ю	30
Ю.Троць. «Отче наш»	32
Молитва	34
Благовісник	38
І.Крошук. «О, Господи, як добре, що Ти є.42	
С. Рачинець, Поезії	48
Увага: конкурс	48
Хроніка, події, новини.....	51

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думку авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

БЛАГОВІСНИК

1998

«Обізвався до Нього (Ісуса) Іван: «Учителю, ми бачили одного чоловіка, який з нами не ходить, що виганяє ім'ям Твоїм демонів; і ми заборонили йому, бо він із нами не ходить» (Мар. 9:38-40).

Пам'ятаю, в дитинстві ми, хлопчаки, полюбляли грати у «війну». Компанія ділилася на «наших» і «не наших» — і починався «бій». За неписаними правилами виграти повинні були «наші». Ну, що ж, світ дитинства має свої особливості, але все-таки він чітко відображає реалії життя дорослого. І якщо в 8-12 років це є лише грою, у зрілому віці поділ на «наших» і «не наших» набуває цілком серйозних, іноді трагічних рис. Для багатьох це є питанням принципу, і вони готові заплатити будь-яку ціну заради захисту своїх поглядів, переконань чи ідеології.

Не був винятком і апостол Іван. Як ревний учень Ісуса, він вороже сприймав будь-які спроби інших зробити щось поза спиною його Вчителя. Навіть якщо ці дії переслідували благородні цілі, як-от вигнання демонів чи фізичне зцілення. Аргумент у нього був один: «Він не ходить з нами».

Іван не самотній у своїй принциповості. На жаль, подібна філософія супроводжує християнство протягом усього часу його існування. Історія християнства — це запекла, кривава війна проти «не наших», проти тих, хто «не з нами». Знаходилися сотні приводів, зачіпок, аргументів (як правило, біблійних), які викривали б неправоту суперника. Сутички тягнулися століттями, найкращі голови працювали над тим, щоб довести правильність своєї позиції і помилковість чужої. Але усі ці аргументи в кінцевому результаті зводилися до одного: «Вони не з нами». А звідси висновок: «Вони проти нас».

Як часто віруючі борються проти, на їхню думку, єретиків, навіть не підозрюючи, що це не стільки боротьба за чистоту євангельського вчення, скільки за власні переконання. «Хто думає не так, як я — думає неправильно» — за таким лозунгом, на жаль, живуть тисячі людей.

...Перед стражданнями Ісус молився у Гефсиманії за Своїх послідовників. У тій, так званій «первосвященницькій молитві» слова «їх», «вони», «за них» зустрічаються чи не в кожному рядкові. «Щоб були всі одно», — просить Він у небесного Отця.

Здавалося б, це бажання є нереальним. Адже люди не роботи, які діють за заданою програмою, у кожного своє виховання, характер, інтелектуальний рівень, кожен має право на власне бачення того чи іншого предмета. Що ж значить «бути одно»? Чи це означає, що християнство повинне знову повертатися до принципів старозавітного закону, коли не мало бути ані найменшого відхилення від визначених правил? «Є різниця між служіннями, та Господь той Самий, є різниця між діями, але Бог той же Самий...» (1 Кор. 12:5-6). Про перших християн ми читаємо, що вони «перебували однодушно в служінні Господу» (Дії 2:46). Різними можуть бути погляди, церкви, форма служінь, відношення до того чи іншого питання — але «дух один». Тобто одна ціль — проповідь Слова Божого, одна мета — небесна вітчизна, один вождь — Ісус Христос. Це значить: бути дітьми одного Батька і мати у серці один Святий Дух. В одній сім'ї можуть народитися діти з різними характерами, темпераментом, вподобаннями, смаками, нахилами, — але їх всіх об'єднує причетність до одного дому, до однієї колиски, у них тече одна кров і живе одна любов. Незважаючи на таку зовнішню несхожість, вони складають єдиний живий організм — сім'ю.

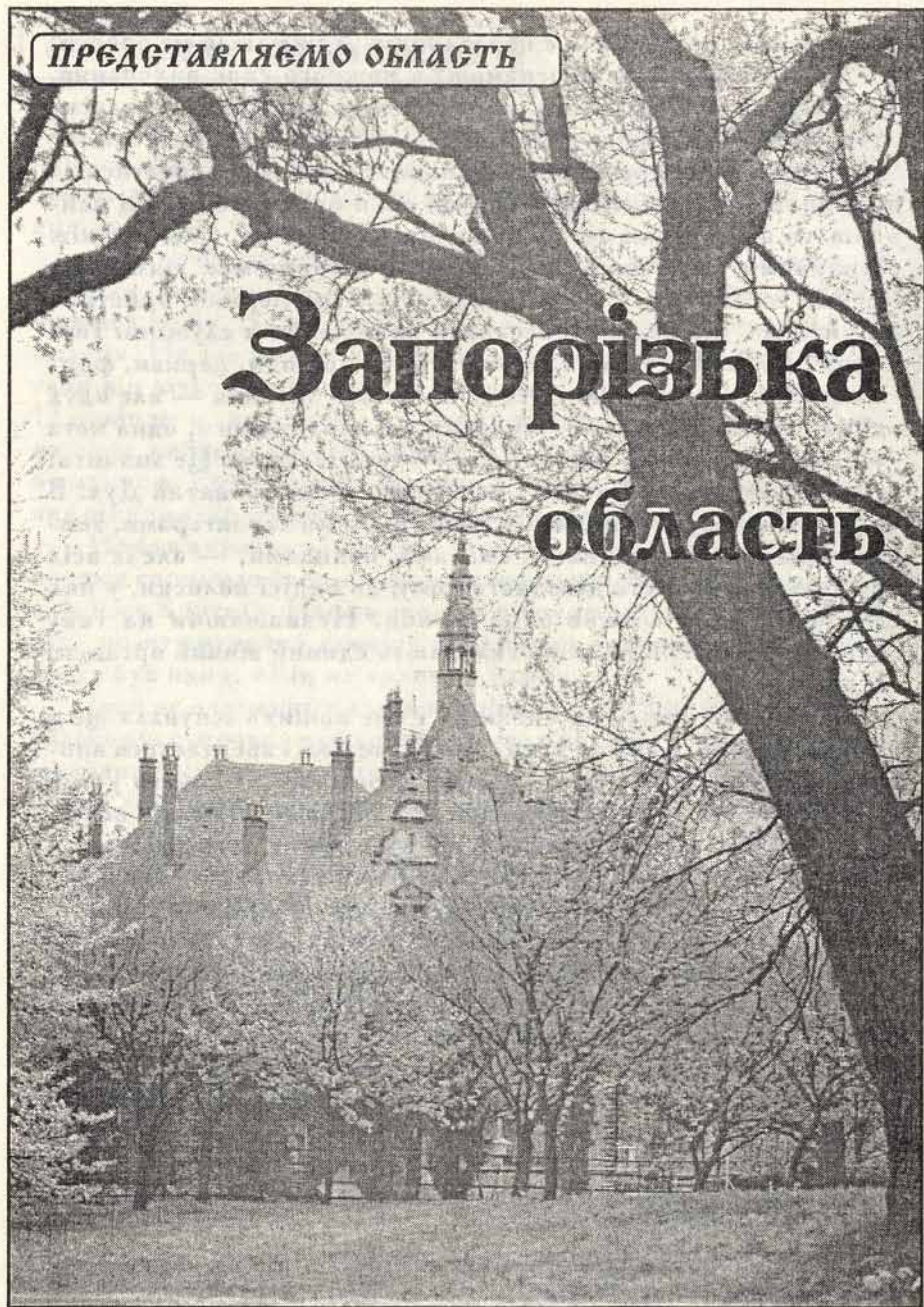
Проблема поділу на «наших» і «не наших» існувала ще в першій Церкві. Саме до таких «ревнителів» і звертається апостол Павло у 14 розділі послання до римлян: «Слабого у вірі приймайте, але не для суперечок про погляди. Один бо вірує, що можна їсти все, а немічний споживає ярину. Хто їсть, нехай не погорджує тим, хто не їсть...» «Хто ти такий, що судиш чужого раба?» — запитує апостол. Докладно пояснюючи хибність поглядів, при яких християнин не хоче рахуватися з думкою іншого, Павло закінчує свої настанови словами: «Кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові... Краще судить про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси».

Народна мудрість каже: «Не шукайте того, що роз'єднує, шукайте те, що об'єднує». А в роз'єднанні зацікавлений лише диявол. Тому-то, вороже ставлячись до тих, хто «не з нами», ми служимо дияволу. А об'єднуючи серця, сили та волю для духовної праці (може, навіть на різних полях), ми протистаємо ворогові.

«Отож, пильнуймо про мир, та про те, що на збудування один одного» (Рим. 14:19).

ПРЕДСТАВЛЯЄМО ОБЛАСТЬ

Запорізька область

*Старший
пресвітер церков ХВЕ
Запорізької
області*

**Василь
Євгенович
ГЕДАРЕВИЧ:**

**«Церква в змозі
вирішити усі
проблеми через
допомогу Бога»**

1. Охарактеризуйте стан церков області, які входять у ВСХВЕ.

— В області 14 церков, в яких налічується 1900 членів: три старі церкви, що переживають еміграцію і вплив людей у нові церкви, та 11 нових церков з молодими пасторами. Молоді церкви існують від 1 місяця до 5 років і перебувають у стадії росту і зміцнення. З 14 церков області 4 мають свої молитовні будинки.

2. Що, на вашу думку, потрібно зробити, щоб церкви зрости духовно і чисельно?

— По-перше, пасторам потрібно підняти свій духовний рівень, відмовитись від самовдоволення, прагнути самим глибше

пізнати Бога і розпалити це прагнення в народі.

По-друге, потрібне здорове і послідовне Біблійне вчення.

По-третє, пастори, диякони і утверджені християни повинні турбуватися про членів церкви і тих людей, що проживають поряд. Багато з них приходять в церкву, але, не одержуючи належної турботи, уваги, дружби і любові, відходять, шукаючи того збоку.

3. Яка євангелізаційна робота проводиться в області?

— Кожна церква проводить постійні євангелізації місцевого характеру. В області працює євангелізаційна група «Христос — єдина надія», що має в користуванні великий намет для євангелізації. З допомогою цієї групи

було організовано 10 церков. Також працює місія ДВіМ, в основному в тюрмах області та наркологічних диспансерах.

4. Чим саме церква може протистояти сучасній світській ідеології, розпусті, вседозволеності та різним гріховним насолодам?

— Сила церкви — це Євангелія. А Євангелія — це життя Христа, хрест Христа, смерть Христа, воскресіння Христа. В Ісусі Христі ми маємо «усе, що потрібно для життя та побожності» (2 Пет.1:3). В Ісусі Христі — всі скарбниці життя і життя з достатком. Павло в «Першому посланні до коринтян» (1:22-28) писав: «Бо юдеї жадають ознак, і греки пошукують мудрості, а ми проповідуємо Христа розп'ятого».

Тільки розп'ятий Христос повинен привернути увагу людей. Музика, пісні, проповіді — все потрібно спрямовувати на Голгофу. Тільки тоді Дух Святий буде викривати все світське, грішники не зможуть вільно почувати себе в церкві. Ісус сказав: «І, як буду піднесений з землі, то до себе Я всіх притягну» (Ів. 12:32). Сьогодні вибір за нами: Ісус, хрест, Голгофа чи сучасна світська ідеологія.

5. Яка проблема в церквах, на вашу думку, потребує першочергового вирішення?

— Я не знаю, яка проблема найбільша, бо важливих проблем дуже багато. Я вважаю, що церква в змозі вирішити ці проблеми через надприродну допомогу Бога. На мою думку, церква по-

Хрещення у новій церкві, організованій місіонерською групою «Христос — єдина надія» (м. Запоріжжя).

винна вірити в пробудження і шукати його, бо лише пробуджена церква може вирішувати питання, та й саме пробудження автоматично вирішить частину цих питань.

6. Як служителям необхідно вести духовну роботу в церквах, щоб вони наповнювались молоддю?

— Потрібно розуміти молодь і турбуватись про неї. Молодь повинна виконувати певну працю в церкві і мати правильну організацію спілкування між собою. Коли Ісус був у тілі, Він легко сходив до рівня різних людей для спілкування (але не на

рівень їхньої гріховності) і, спілкуючись з ними, підіймав їх на духовний рівень. Часто буває так, що старше покоління говорить: «Все погано! Куди йде молодь?» Таким чином ми спляємо мости для спілкування і втрачаємо молодь. А старше покоління повинне передати молодому духовний досвід, чистоту вчення і вірність.

7. Ваші побажання для журналу.

«Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтесь завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор. 15:58).

Василь ГЕДАРЕВИЧ

ЧИ МАЛО СПАСЕНИХ?

«І озвався до Нього один: «Господи, — хіба буде мало спасених?» (Луки 13:23).

В Євангелії є дуже багато питань. Вони цікаві для нас тим, що торкаються певної теми і вирішують її. Серед них є ті питання, які задавав Христос, і не завжди людський розум знаходив відповіді на них. Є ж такі питання, які адресовані Христу, і за ними, на мою думку, стоїть людство, вони актуальні і для нашого покоління.

Ось перед нами одне з таких питань. Ми не знаємо, хто саме

задав його, але відомо, що ця людина знаходилась у величезному натовпі. Ісус не намагався знайти обличчя того, хто запитав, а відповів усім, хто перебував там.

«А Він відказав їм: «Силкуйтеся ввійти тісними ворітьми, бо кажу вам, — багато хто будуть намагатися ввійти — та не зможуть!» Немало людей йшло за Ісусом, їх спонукували різні мотиви: одні хотіли бачити чудо, другі — чути Христа, треті йшли як до знаменитості. Навіть вороги свідкували: «Весь світ йде за Ним».

Багато хто йшов за Ним, лишивши свої домашні справи. Деякі хотіли йти за Христом, куди б Він не йшов. Кожен з них був по-своєму зацікавлений Ісусом і по-своєму вірив у Нього.

Не раз Христос говорив, що віруючий у Нього має життя вічне. І це питання з великого натовпу — як грім з ясного неба. «Ось ми всі перед Тобою: дехто далеко від дому, дехто залишив вигідну справу ради Тебе, дехто відмовився від насолод цього життя. То невже ж з нас мало хто спасеться? Невже не всі ми ввійдемо в Царство Небесне?»

О! Наскільки актуальне це питання для великого натовпу сучасних християн, настільки ж серйозно вони вдумуватимуться, читаючи відповідь на нього, що пролунала з уст Господа: «Силкуйтеся ввійти тисними ворітьми, бо кажу вам, — багато хто будуть намагатися ввійти, — та не зможуть! Як устане Господар та двері замкне, ви зачете вистоявати знадвору та стукати в двері й казати: «Господи, — відчини нам!» А Він вам у відповідь скаже: «Не знаю Я вас, звідки ви!» Тоді ви станете говорити: «Ми їли й пили перед Тобою і на вулицях наших навчав Ти...» А Він вам відкаже: «Говорю вам, — не знаю Я, звідки ви. Відійдіть від Мене всі, хто чинить неправду!» Буде плач там і скрегіт зубів, як побачите ви Авраама та Ісака, та

Якова, та пророків усіх у Царстві Божім, себе ж — вигнаних геть... (Лук. 13:24-28).

Тісні ворота... Що мав на увазі Ісус Христос? Яку віру, яке переживання, яке мірило?

Саме існування «тісних воріт» і «вузького шляху» в житті людини визначає її спасіння. Одного разу Ісус сказав: «І хто не візьме свого хреста і не піде за Мною слідом, той Мене не достойний. Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою, — той знайде її» (Мт. 10:38-39).

Давайте ж розглянемо якості, що визначають світське життя людини. Це самовпевненість, самолюбство, зухвалість, пиха, гордість, зверхність, скупість. Такою є кожна людина, що живе в цьому світі (Рим. 3:10-18). І ось така людина зі своїм тягарем намагається служити Богу і робити багато релігійних справ.

Одного разу, коли я проповідував у великому наметі і закликав до покаяння, підійшла одна жінка і сказала: «В чому мені каятись? Я вірю в Ісуса, служу Йому. Я ні в кого не вкрала, не вбивала, не ображала... Я завжди роблю людям добро, ходжу в церкву, дотримуюсь усіх християнських свят, в чому мені каятись?» Я на мить розгубився, але потім без вагання сказав: «Бог побуджує мене запитати у вас, чи робили ви аборти?» Розгублена жінка відповіла: «Так, робила». Як же ви говорите, що

вам немає потреби в покаянні? Один лише Бог знає, скільки таких запитань можна було б задати цій жінці.

Гордість! Як глибоко вона в людині. Гордість позбавила диавола присутності Божої. А «християни», в серці яких живе це почуття, ніби говорять: «Ісусе, Ти мені подобаєшся, в Тебе хороші, гуманні ідеї, я вірю в Тебе і приймаю Тебе в своє серце, але врахуй, Ісусе, у мене є особисте життя, свої правила, нахили, розваги і улюблені грішки. Якщо Ти хочеш бути зі мною по-доброму, то цього боку мого життя краще не торкайся». Такі люди вважають, що Ісус зійшов на хрест, щоб похизуватися і стати всезагальним героєм. Ці люди ніколи не були на Голгофі, де їхні гріхи повільно і

люто знущались над Господом. Вони ніколи не бачили стомленого погляду Ісуса Христа, коли з кожною краплею дорогоцінної крові нашого Господа покидають сили. Такі «християни» — безбожники, які ніколи не віддавали себе під керівництво Господа. І, на жаль, таких «християн» можна відшукати в різних церквах. І хоча спасіння ми одержуємо як дар, Ісус Христос заплатив за нього найвищу ціну — Своє життя. Та у цих «християн» немає такої віри, яка приводить до покаяння і повної віддачі свого життя Ісусу

Христу, бо Він є «тісними ворітьми» і «вузьким шляхом» (Ів. 10:9). І тим «вузьким шляхом» пройшов Христос, пройшли Його апостоли, пройшли наші батьки, шляхом цим повинні пройти і ми.

Всі християни у своєму житті повинні відповісти на одне питання (якщо вони зацікавлені

власним спасінням): чи, відвідуючи церкву і виконуючи певні релігійні обряди, я живу для себе, чи я віддався Ісусу Христу і живу Ним, чи можу я впевнено сказати: «Для мене життя — то Христос»?

Не можна не навести ще один приклад. Новий Завіт оповідає про благочестиву сім'ю Савла, яка проживала в південно-західній частині Малої Азії. Про Павла ми знаємо лиш те, що про себе сказав він сам: «Я юдеєнин, що родився в кілікійському Тарсі, а вихований у цім місті у ніг Гамаліїла, докладно навчений Закону

отців; горливець я Божий, як і всі ви сьогодні. Переслідував я аж до смерті цю путь, і в'язав, і до в'язниці вкидав чоловіків і жінок». Та одного разу, коли він ішов у Дамаск з метою зібрати усіх християн і в кайданах привести в Єрусалим на страту, його зустрів Ісус і промовив до нього: «Савле, Савле, — чому ти Мене переслідуєш?» Савл запитав: «Хто Ти, Господи?» А Він відказав: «Я Ісус Назарянин, що Його переслідуєш ти». І тоді Павло, не радячись з тілом і кров'ю, відповів на поклик Ісуса: «Що я, Господи, маю робити?»

Ще багато можна говорити

про цього мужа Божого, який є прикладом для наслідування, але закінчити цю оповідь я хочу такими словами: «Але те, що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав. Тож усе я вважаю за втрату ради переважного пізнання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа» (Фил. 3:7-8).

Якщо Дух Святий відкриває тобі зараз, що Ісус Христос не є твоїм Господом, то схились перед Ним в цю ж мить в смиренній молитві покаяння і присвяти себе Господу.

Порада, втіха, підтримка

**«...стереже Господь вірних...»
(Пс.31:24).**

Замок в шотландському місті Единбурзі був побудований для безпеки жителів цього міста. Він стратегічно зручно розташований на підвищенні, його масивні стіни обіцяли жителям захист, коли б не з'явився ворог. Але, хоч якою неприступною здавалася ця твердиня, одного разу вона впала під ворожим натиском.

Це говорить нам, що найбільші людські зусилля ніколи не забезпечать повного захисту від нещастя. Однак Давид мав повний захист: Господь був його скелею і твердинею (Пс.30:3-4). Він вірив Богу і був захищений від атак всіх своїх ворогів. Такий захист діючий

навіть за порогом смерті. В час розп'яття Господь Ісус промовив словами Давида з 30-го псалму, коли сказав: «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Лук.23:46).

Іноді віруючі, які повністю довіряли Господу впродовж свого життя, переживають тривогу на порозі смерті. Псалом 30 допомагає отримати заспокоєння. Той же Бог, котрий був їхньою твердинею в житті, захистить їх від страху смерті і радісно прийме в надійному домі. Ми в безпеці, коли перебуваємо в могутніх руках Господніх. Псалмоспівець говорив: «Господь оберігає вірних» (вірш 24). Ми можемо бути впевненими, що Він захистить нас в смерті так само, як і в житті!

Із перлин богословської думки

В душі своєму я бачу три особи Святої Трійці, що сидять за великим столом ще до того, як було розпочато творення Землі. Бог, Отець, повідомляє, що хоча Він творить людину для спілкування з Ним, але чоловік згрішить і таким чином розірве це спілкування. І єдиний шлях, щоб відновити це спілкування, — це коли хтось заплатить за цей гріх. Бо якщо ніхто не зробить цього, то людині прийдеться платити за цей гріх нещастям, хворобами, смертю і, звичайно, вічними муками в пеклі.

Після того, як Отець закінчив викладати Свої думки, Його Син, Ісус, починає говорити: «Я піду. Я прийму образ людини і зійду на Землю, щоб заплатити цю ціну. Я добровільно помру на хресті, аби людина могла відновити спілкування з Нами».

Після того Ісус звертається до Святого Духа і говорить: «Але Я не зможу піти, якщо Ти не підеш зі мною, бо саме у Тебе сила».

Святий Дух відповідає: «Ти підеш перший, а коли прийде час, Я приєднаюся до Тебе на Землі».

Отже, Ісус вирушив на Землю, був народжений у яслах і з часом змужнів. Але хоча Він і був істинним Сином Божим, до часу Він не виявляв Своєї сили. І тоді прийшов той чудесний момент на ріці Йордан, коли Ісус, вийшовши з води після хрещення, подивився вгору і побачив Святого

Духа, що сховався на Нього у вигляді голуба. Це, напевно, був один із найбільш хвилюючих моментів, які пережив Ісус, доки Він ходив по нашій Землі. Я майже чую, як Святий Дух шепотів Йому на вухо: «Тепер Я тут. Все проходить, як Ми задумали. І ось тепер-то і почнуться справжні події».

І вони дійсно почалися. Наповнений Духом, Ісус раптом отримав силу зціляти хворих, давати сліпим зір і воскрешати мертвих. Це був час чудес. Він продовжувався три роки, а потім, наприкінці, як говорить Біблія, «Ісус віддав духа», і Дух повернувся до Отця.

Після того, як тіло Ісуса пролежало три дні в могилі, ця могутня третя особа Трійці, Святий Дух, повернулася до Отця. Ісус вийшов із гробу в тілі, що сяяло у славі. Він більше не творив чудес в цей короткий час, коли був ще на Землі, але Він дав Своїм учням найбільшу обітницю з усіх в Біблії. Він сказав, що той же самий Святий Дух, який жив у Ньому, повернеться і буде жити в усіх тих, хто відкриє своє життя для Його сили. Ті ж самі речі, що Він, Ісус, робив, будуть робити і Його учні. Навіть більш великі речі робитимуть. Оскільки Святий дух не буде обмежений лише одним тілом, але буде вільно жити в тих, хто прийме Його.

Кетрін КУЛЬМАН

Ми не підтримуємо доктрини «ЄДИНСТВЕННИКІВ»

Я прочитав немало про брата Бранхама, через якого Господь робив Свої справи. Може хтось є нужний, щоб сказати більше про цього слугу Божого.

*Брат Михайло,
Івано-Франківська обл.*

На прохання читача, пропонуємо статтю, написану на основі книги про Вільяма Бранхама із серії «Божі генерали».

За світськими поглядами, Вільям Бранхам був напівграмотним, але, що стосується надприродних явищ, він був добре освічений. Якби багато подій у його житті не були підтверджені документально, то дехто міг би думати, що історії про нього і його служіння видумані і неймовірні.

Хоч Бранхам був простий у своїх міркуваннях і не володів добре англійською мовою, та не дивлячись на це, він став лідером пробудження, яке розпочалося в кінці сорокових і називалося «Голос зцілення». Протягом цієї ери багато хто ставали на чолі пробудження зцілення і кожен з них був по-своєму унікальний. Але жоден не мав такого приго-

ломшливого поєднання, яким володів Бранхам. У своєму служінні він займав місце пророка, на його служіннях відбувалися надприродні явища і божественні зцілення.

Але, на жаль, прикінцева частина його служіння вкрита тінню. Життя Бранхама — трагічна і сумна ілюстрація того, що відбувається з тими, хто не підкоряється Божому порядку.

Його доктрина на початку життя

Бранхам вірив, що зцілення було повністю дане на Голгофі. Також він вірив, що всі хвороби і гріхи походять від диявола. Він проповідував: «Те, що лікарі називають раком, — Бог називає дияволом».

Бранхам мав сильне служіння звільнення. Він говорив, що не тільки гріх і хвороби є на-

слідком діяльності демонів, але і психічна несамовитість, істеричність, невір'я і похитливість. Він не вірив, що звільнення може зцілити когось, але вірив, що звільнення розчищає дорогу, по якій може пройти зцілення.

Якщо хтось на зібраннях у Бранхама хотів отримати зцілення, то мусив зробити дві речі: по-перше, повірити і визнати, що Ісус вмер задля його зцілення; по-друге, повірити і визнати, що Бранхам пророк, посланий Богом для зцілення людей.

Він починає помилятися

Бранхам мав великі успіхи в служінні божественного зцілення протягом дев'яти років. Впродовж цього часу євангелісти, які займалися служінням зцілення, почали з'являтися по всій країні. В їхньому служінні відбувалися величезні чуда і знамення. В 1952 році було зафіксовано 49 найвидатніших євангелістів-зцілителів. Але, починаючи з цього часу, вогонь пробудження в служінні зцілення почав гаснути. До 1955 року Бранхам почав переживати труднощі і в його служінні відбулися радикальні зміни.

Він не залишився у своєму покликанні

Бранхам замість того, щоб шукати Бога, щоб дізнатися, яке його місце в служінні і в наступному русі, яке хоче здійснити Бог, звер-

нувся до радикальної доктрини і сенсаційності. Бранхам став учителем за своїм бажанням, а не тому, що йому так сказав Бог.

Бог не покликав Бранхама бути вчителем, тому що він не знав Слова Божого. Як наслідок цього, в його служінні з'являлися сумнівні твердження.

...Навколо особи Бранхама сформувався культ. Інші євангелісти-зцілителі, які приєдналися до нього, підтримували його. І той факт, що вони працювали разом з ним, заспокоювало його. Вони підбадьорювали Бранхама в його дивних, незрозумілих видіннях, заявляючи, що він буде наступним Іллею, предтечею перед поверненням Христа.

Він використовував свій дар по-своєму

Бранхам намагався підняти свою популярність через доктринальне вчення, яке, як він стверджував, далось йому через пророцькі відкриття. Він неправильно використовував свій дар. Його пророцтва стали спотвореними. Замість того, щоб використовувати свої дари для повернення людських сердець до Бога, він намагався провіщати міжнародні події.

«Вічного пекла нема»

Бранхам учив, що вічного пекла нема. Він говорив, що пекло було назавжди, але не вічно. «Назавжди», як він стверджував, оз-

начає певний період, після якого ті, хто в пеклі, будуть просто знищені.

«Насіння змії»

Також Бранхам учив, що жінки не творіння Боже, а просто побічний продукт людини. Він навіть висловлював думку, що тварини більш високий різновид творіння ніж жінки, тому що створені із нічого.

Бранхам учив, що жінки не-суть в собі насіння змія. Він говорив, що Бог збирався розмножувати людину із пороку. Так, як він створив першу людину — Адама, Він хотів створити і всіх інших людей. Але через стосунки із сатаною цей план зруйнувався.

«Знак звіра»

Бранхам учив, що деномінаційність є знаком звіра, що протестанти — та блудниця, про яку говорить книга «Об'явлення апостола Івана», а католики — звір. Із видіння, про яке він говорив, напрошувався висновок, що він, Бранхам, посланець останнього часу, лаодикійський пророк, який повинен відкрити сьому печатку, про яку йдеться в «Об'явленні». Він передрікав, що руйнування Сполучених Штатів почнеться з 1977 року.

Уста Бранхама

Бранхам говорив, що прийде день в його служінні, коли слова, які він промовить своїми уста-

ми, перемінять фізичні тіла людей у славі, готові вознестися для зустрічі Христа. Ця неймовірна сила вивільниться тому, що слова Бранхама відновлять справжнє ім'я Бога—Єгова. Раніше це ім'я не було вимовлене правильно. А уста Бранхама спеціально створені, щоб вимовити його.

Винятковість

Бранхам проголошував доктрину «єдинственників», яку заперечував на початку свого служіння. Він міг одного дня вчити, що ті, хто визнає триєдність Бога, не народжені згори, а наступного дня проголосити, що деякі з них все-таки народжені.

Одного разу Бранхам пророкував, що ті, хто визнає Трійцю — від диявола, а потім наказав усім, хто слухає касету з цим посланням, хреститися в ім'я Ісуса Христа. Бранхам часто міняв свою доктрину про спасіння. Бувало, коли він говорив, що кожен може спастися, потім можна було почути від нього те, що стверджують кальвіністи. Він міг сказати, що є мільйони тих, хто міг би спастися, але не можуть, бо це не для них, вони не можуть отримати спасіння.

Протягом тижня подяки в 1965 році Бранхам проповідував своє останнє послання в церкві Джека Мура. Хоч Мур не згоджувався з багатьма доктринами Бранхама, вони продовжували бути друзями. 18 грудня 1965

року Бранхам разом із своєю дружиною їхав назад в Індіану через Техас. Його син Біллі Пол Бранхам їхав на своєму автомобілі попереду батька. Зненацька машина з п'яним водієм, проминувши Біллі Пола, вдарилася в машину Бранхама. Біллі Пол поспішив до місця аварії. Зі своєї машини помітив, що батько вилетів через лобове скло. Коли підійшов до нього, то побачив, що його кістки всі поломані, але пульс ще прослуховується. Оглядаючи місіс Бранхам, він виявив, що в неї нема пульсу. Вона була мертва. Та ось Бранхам заворушився. Побачивши сина, спитав: «Чи все добре з мамою?» Дізнавшись, що вона мертва, сказав: «Поклади мою руку на неї».

Біллі Пол підняв скривавлену руку батька і поклав її на матір. Раптом вона ожила. Вільям Бранхам перебував в комі шість днів і помер 24 грудня 1965 року. Місіс Бранхам залишилася живою.

Бранхам мав надзвичайний дар зцілення, але через те, що не знав добре Біблії, упав в доктринальні біди. Невігластво не є блаженством, особливо, коли

твое служіння і твої слова впливають на натовпи людей. Бог дав Бранхаму величезний дар, але цей дар ввів людей в оману, побуджуючи їх іти за єретичними доктринами Бранхама. Тому Бог вимушений був застосувати своє суверенне право, про яке говориться в 1 Кор. 5:5; «віддати такого сатані на погибель тіла, щоб дух спасся Господнього дня!»

Воскресіння не відбулося

Тіло Бранхама не було поховане до Пасхи 1966 року, хоч похоронна церемонія відбулася 29 грудня 1965 року. Різні чутки ширилися з цього приводу. Однією з них була та, що тіло Бранхама забальзамоване і заморожене. Багато хто з послідовників Бранхама вірив, що він буде воскреснений з мертвих. Послідовники Бранхама надіялись, що він буде воскреснений у Великодню неділю. А син Бранхама стверджував, що саме в цей час відбудеться його вознесіння.

Але все-таки 11 квітня 1966 року, з великим розчаруванням, тіло Бранхама було поховане.

*Він же промовив: Стережіться, щоб вас хто не звів.
Бо багато-хто прийде в ім'я Моє, кажучи: Це Я,
і Час наблизвся. Та за ними не йдіть!*

Від. Луки 21:8

«Вона ж (Марія Магдалина) думала, що то садівник, говорить до Нього...» (Ів. 20:15).

Лише один раз згадується про садівника в Біблії. Марія Магдалина стояла при гробі Ісуса Христа і плакала. Воскреслий Ісус, Якого вона не впізнала, промовив до неї: «Чого плачеш, жінко?» Вона ж думала, що то садівник.

Саме садівник, а не сторож саду, воїн чи гробар. Саме садівник.

Обов'язки в садівника досить специфічні. Це фахівець, що вирощує та доглядає садові рослини.

Садівник вибирає сорт дерев

для саду. Сорт вирішує успіх усієї справи. І це справді так, бо без добрих сортів немає хорошого саду. Велика врожайність і висока якість плодів, що вирощуються в саду, визначається передусім його сортовим складом. Звернімо увагу, що садівник вибирає сорт, а не сорт вибирає садівника. «Не ви мене вибрали, але я вибрав вас...» (Ів.15:16).

Отже, наш Садівник — Ісус Христос вибрав нас.

Садівник вибирає оптимальні строки садіння. Наприклад, у регіонах з тривалою теплою осінню добрі результати дає осіннє садіння; у більш суворих кліматичних умовах більш надійним строком садіння є весна.

Пригадаймо, коли постукав наш Садівник Ісус Христос у наше серце? Яка то була пора року, година дня? Він вибрав найбільш зручний час. «Для всього. свій час, і година своя кожній справі під небом: ...час садити і час виривати посаджене...» (Екл.3:1,2).

Після створення саду садівник продовжує догляд за ним. При цьому проводить формування крони, обрізує, вкорочує або повністю відділяє непотрібні гілки. «Усяку галузку в Мене, що до плоду не приносить, Він відтинає, але всяку, що плід родить, облишає її, щоб рясніше родила» (Ів. 15:2).

Прорідження крони та видалення окремих гілок приводить до поліпшення освітлення, що сприяє заплідненню плодових бруньок. Тільки незвичайним світлом осяє Свій сад Ісус Христос. Бо «Я світло для світу. Хто йде вслід за Мною, не буде ходити у темряві той, але матиме світло життя» (Ів.8:12).

Неземним світлом освітлює Ісус Христос створений сад. Бо звичайне земне світло — це лише промениста енергія, що випромінюється яким-небудь тілом, сприймається зором і робить видимим навколишнє. Світлом для людей був Ісус Христос. «Світлом праведним був Той, Хто просвічує кожну людину, що приходить на світ» (Ів.1:9).

Садівник влітку поливає сад. Вода — один з головних факторів

життя рослини, вона є необхідною умовою проходження в клітинах фізіологічних процесів. Нестача води приводить до послаблення росту рослини, погано закладаються плодові бруньки тощо. Ось чому для одержання високих врожаїв щорічно необхідно регулювати водний режим. З цією метою, наприклад, навколо саду закладають садозахисні насадження, проводять зрошення ґрунту, снігозатримання тощо.

Але напрочуд дивною водою поїть створений Ним сад Ісус Христос. «...Хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Ів. 4:14).

Для поліпшення росту рослин, прискорення періоду вступу їх у пору плодоношення, підвищення врожайності дерев і стійкості їх проти несприятливих умов виростання плодовий сад удобрюють. Постійно піклується про створений ним сад Ісус Христос. Це здійснюється через Духа Втішителя (Ів.14:16). Дивні імена має Дух Святий — Дух Ласки, Дух Усиновлення, Дух Правди, Дух Життя.

Ось такий дивний наш Садівник і Виноградар Ісус Христос. Він невпинно піклується про Свій сад. Хто йде під Його покрив, то для нього звучать найдорожчі і найсолодші слова: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28).

Василь РЯБЧУК,
м. Львів

ЗАГАДКИ КЕТРИН КУЛЬМАН

Статтю «Загадки Кетрин Кульман» журнал «Благовісник» розпочинає публікацію матеріалів під рубрикою «Відомі імена». У ній — розповіді про тих, кого Господь вибрав для особливого служіння у Своїй Церкві, хто був у Його руках посудиною «на честь, освяченою, потрібною Володареві, приготованою на всяке добре діло» (2 Тим. 2:21).

В центральних районах штату Місурі, в п'яти милях на південь від Конкордії на фермі 9 травня 1907 року народилась Кетрин Кульман. Її батько, Йосип Кульман, — фермер німецького походження. Коли йому було 25, він одружився на Емі Валькенхорст. Кетрин була третьою в сім'ї, після сестри Міртл та брата Ерла. Маленька Кетрин не була зразковою в поведінці. Їй дуже часто діставалося від строгої мами, але зате батько був надміру добрий до неї. Йосип Кульман не був релігійною людиною. Він з неповагою ставився до проповідників, говорячи, що все вони «чинять за гроші». І одним із найбільших розчарувань для Кетрин Кульман було те, що батько

ніколи не чув її проповідей. І оскільки він помер, а Кетрин навіть не була впевнена, що він прийняв Христа як свого Спасителя, викликало в неї смуток.

Щире розкавання 14-річної Кетрин вразило багатьох, хто знав цю дівчинку. На служінні пробудження, куди вона звично ходила разом зі своєю матір'ю, її торкнувся Дух Святий, і вона, пройшовши вниз по прохіді, впала в першому ряді, поклавши голову на руки, і плакала так голосно, що її чули всі в церкві. Потім вона любила розповідати: «Йдучи додому з цього зібрання, я відчувала, що весь світ перемінився. Я почала помічати квіти біля дороги і небо: воно було світло-голу-

бим, з пухнастими білими хмаринками»

В шістнадцятирічному віці, залишивши батьківський будинок, Кетрин разом із сестрою Міртл та її чоловіком-євангелістом Еверет поїхала до штату Орегон — проводити євангелізаційні наметові служіння. Але оскільки в молодого євангеліста справи йшли не так вже й добре, то Кетрин, опинившись в компанії молодих місіонерів, вирішила випробувати себе в новому ділі — євангеліста-проповідника.

Одного разу, коли Кетрин виходила з залу, де проходили богослужіння, вона послизнулась і, впавши, зломила собі ногу. Лікар наложив гіпсову пов'язку і наказав два тижні не ставати на цю ногу. Але і це не могло здержати її від тієї справи, на яку покликав її Бог. Вона не пропустила ні одного вечора, проповідувала на кожному зібранні, спираючись на милиці. Одна медсестра, учасник Першої світової війни, сказала: «Я бачила хоробрість на полі бою у Франції. І я побачила ту саму хоробрість і цілеспрямованість в молодій дівчині-проповіднику, що на милицях проповідувала спасіння».

Однак Кетрин ніколи не претендувала на свою вищість. «Я — найзвичайнісінька людина у всьому світі», — часто проголошувала вона.

Кетрин ніколи не спиралась на емоції, хоча вони переповнювали

її. Вона повторювала, що людська теологія повинна бути побудована на особі Ісуса Христа і пропалена на вогні Святого Духа, а не будуватися навколо чийогось досвіду.

І все-таки було більше критиків всередині церкви, а ніж ззовні. Світські люди, голодні на факти, спливались на її служіння, бажаючи побачити те, про що інші тільки говорили. У будь-якому разі, вони могли скоріше розпізнати чудо, ніж люди, засліплені релігійністю, котра вчила, що час чудес уже пройшов, аби захистити своє безсилля.

Всі критики нападали на неї: «Вона вчить про необхідність «хрещення Святим Духом», але вона так і не сказала, коли в неї самої це сталося». На міжнародному з'їзді в 1973 році, вона говорила: «Я вірю у здатність говорити на незнайомій мові, бо це відповідає Писанню». Але ніхто ніколи із її знайомих не чув, щоб вона говорила іншими мовами. І хоча Кульман служила даром зцілення для мільйонів хворих людей, то немає свідчень того, що сама пережила божественне зцілення: коли вона йшла на останню операцію в 1975 році, то була висміяна в світській пресі за проповідь зцілення при нездатності зцілити саму себе. «Бог не вибрав її, щоб дати їй зцілення надприродним чином» — було відповіддю одного її співпрацівника.

Коли її критики запитували, чому багато так пішли з її зібрання не зцілені, вона відповідала: «Я не знаю, я не знаю». Одного разу вона сказала, що найперше запитання, яке вона дасть Ісусу, буде: «Чому дехто так і не отримав зцілення?» «У мене немає надприродної сили для зцілення. Все що я роблю, це проповідую віру. Бог робить чудеса. Я тільки його інструмент», — відповідала вона.

Кетрин, бувало, всю ніч студіювала Слово Боже, доки воно не ставало частиною її самої. «Я отримала свою освіту на колінах у найкращого вчителя світу, — говорила вона, — це було в молитовній школі, керованій Святим Духом».

Все, що робила Кетрин, було великим. Коли вона проповідувала і в залі було десять людей, то говорила так, як перед десятима тисячами. Коли закликала до покаяння, то вважала, що всі присутні в залі повинні відгукнутися на заклик, навіть якщо вони всі проповідники і місіонери.

Навколо Кетрин не було «маленьких людей». Кожен був великим і важливим. Вона однаково ставилась до п'ятизіркового генерала, як і до бідної маленької полячки з-під Пітсбурга. Вони обое для неї були дітьми Божими, за котрих помер Христос.

Кетрин вірила і проповідувала про достаток від Бога. Вона часто повторювала: «Якщо ми

служимо Богу, Котрий обмежений нашими фінансами, то ми служимо фальшивому Богу. Він може використати наші п'ять доларів і розмножити їх так само легко, як Він розмножив хліби і рибини для людей на пагорбі».

Розказуючи про Божих людей, потрібно говорити правду. Подібно до того, як і в Біблії ми читаємо про ненадійність Ілія, перелюб Давида і поганий настрій Павла, так і в житті Кетрин Кульман багато темних плям. Її шлюб з Бароузом Волтрипом, котрий заради її любові залишив дружину і двоє дітей, був більше аніж просто жахливою помилкою. Це був гріх — бунт проти Бога. Якщо Кетрин і мала якусь слабину в своєму житті, то це було небажання підкорятись Божим людям навколо себе. Багато хто був розчарованим її рішенням. І перед вінчанням 18 жовтня 1938 року їй повідомили, що всі співпрацівники залишили її. Під час вінчання вона зомліла.

Всі її намагання продовжити самостійне служіння терпіли фіаско. Через шлюб Кетрин з розлученим чоловіком двері всіх церков Америки закривались перед нею. Їй потрібно було робити щось конструктивне. І вона зробила. В 1944 році стався розрив шлюбу. «Мені потрібно було робити вибір між Богом і чоловіком. Я стомила від спроб виправдати себе».

В 1946 році Кетрин знову повернулася до свого служіння, отримавши достатньо ефірного часу на радіостанції для проповіді Євангелії. П'ятидесятниця і хрещення Святим Духом були осно-

вою її проповідей. Кущ Кетрин почав горіти.

Кетрин часто заявляла, що вона не читає інших книг, крім Біблії. «Я відкрила секрет Павла, як молитись безперестанку.

Дар Кетрин Кульман під час «зібрань з чудесами» не був «даром зцілення»; швидше це були інші дари, перелічені апостолом Павлом в його посланні до церкви в Коринфі: «дар віри» і «дар слова знання» (1 Кор. 12:8). Кетрин не була цілителем. «Дар зцілення», про який говорив Павло, як вірила Кетрин, приходив лише до хворих, бо саме хворі потребували цей дар. У неї ж була віра і слово знання, щоби вказати, де відбуваються зцілення. І тому вона знову і знову говорила: «Я — не цілитель. У мене немає зцілючої сили, немає зцілючої благодаті. Дивіться не на мене, дивіться на Бога». Все ж під час «служінь з чудесами», коли хвиля віри підіймалась і присутність Бога буквально наповняла приміщення, Кетрин раптово починала розпізнавати зцілення, що відбувалися в аудиторії. Це було свого роду «товарним знаком» її «зібрань з чудесами».

Одного разу я запитав її:

— Чому деякі лишаються незціленими на ваших зібраннях? Як ви поясните той факт, що одні йдуть «розбиті» і розчаровані, в той час, як інші одержують дивовижні зцілення?

— Єдина правдива відповідь, яку я можу дати: я не знаю. Лише

Бог знає, а хто може досягнути розум Божий.

Коли мені було двадцять років, я могла на все дати відповідь. Моя теологія була прямою, а я була впевненою, що, коли ти дотримуєшся певних правил, достатньо старанно працюєш, виконуєш всі заповіді і підтримуєш себе в духовному стані, Бог зцілить тебе. Та Бог ніколи не відповідає на вимоги людини, щоб довести Своє існування. Завжди будуть певні факти в житті, яких не можна пояснити, бо ми дивимось на них крізь темне скло. Бог же знає кінець з самого початку, а ми можемо побачити лише відбиток реальності і до того ж зіпсований.

Вона розповіла мені про кількох людей, які прийшли на зібрання, не вірячи в Бога і ще менше вірячи в чудеса, і — були зцілені. І про інших — безсумнівно святих, які пішли незцілені.

— Оскільки поки що в нас немає можливості зрозуміти це, то ось все, що я вам можу сказати: ці зцілення даються по благодаті. Одні були зцілені через благодать Господа. Інші... хто знає... напевно, Бог приготував ще більше благословення для них, ніж просто зцілення.

Джемі БАКІНГЕМ

Я беру свою «молитовну кімнату» з собою в літак, в автомобіль, на прогулянку по вулиці». Перед служінням вона звично звершувала молитву за кулісами сцени. Кетрин ходила взад-вперед з молитвою: «Дорогий Ісусе, не відійми від мене Твого Святого Духа». І ті, хто був поряд з нею, знали, що вона жила, дихала і спала з молитвою.

Але що найважче було зрозуміти, це неухважність до тисяч молитовних потреб, що надходили в її офіс. В усякому випадку, ніхто ніколи не бачив, щоб Кетрин за них молилася чи просила робити це когось. Але факт лишається фактом — багато тих, хто надсилав свої потреби, зцілялись буквально впродовж тижня. Ніхто добре так і не міг дати відповіді, що ж привело до бажаного результату: віра того, хто просив, сила молитви (таємної) Кетрин Кульман чи її працівників. Залишається зробити висновок: милосердний Господь сам бачив потребу своїх дітей і виконував їхні бажання.

Спокуса слави йшла зі всіх боків. Але коли до неї підходили і дякували за зцілення, вона відповідала: «Не дякуйте мені, дякуйте Богу. Я не роблю нічого сама». Хоча іноді, як вона сама свідкувала, були моменти, коли приймала хвалу і славу, то ввечері в спальні піднімала руки вгору і говорила: «Дорогий Ісусе, тепер я віддаю всю славу Тобі».

Напевно, ніхто, крім одного Бога, не знає, яка кількість зцілень відбулася на «служіннях зцілення», що проводила Кетрин Кульман. Але для того, щоб свідкувати про своє зцілення, потрібно було витримати тест:

1. Хвороба або поранення повинні бути органічними або структурними і підтвердженими лікарем.

2. Зцілення повинне бути швидким або моментальним.

3. Зцілення має бути постійним або в крайньому разі довготривалим.

Перед силою Божою не існувало ніяких перешкод. Десятки різних діагнозів були просто анульовані. Найвражаючими історіями були ті, які розказували самі лікарі. Доктор Сесіль Титус з Клівленду говорить, що викривлена нога десятирічної дівчинки випросталась прямо на її очах, поки Кетрин молилась. Лікар Кітман Ау з Каліфорнії розказала репортеру: «Я бачила зцілення, про які я, як лікар, можу свідчити, що вони виходять за рамки людських можливостей». А лікар Річард Овенен розказав, що він тримав на руках немовля і раптом побачив, як його вивихнуте бедро почало обертатись під дією Святого Духа, допоки не стало на місце. Лікар Вайола Фріман з Каліфорнії розказувала, що бачила чимало чудес, включаючи дитинку зі згустком крові на зоровому нерві, котрий став бачити.

Кетрин стала відома в усьому світі, і її чекали в Швеції або в Японії так само, як в Клівленді або в Сент-Луїсі. Її організація відкрила 20 церков за кордоном: 5 — в Африці, 9 — в Південній і Центральній Америках, 6 — в Азії та Індії. І в цей же самий час її бажали бачити на телебаченні, яке охопило неймовірну аудиторію.

Те, про що проповідувала Кетрин, почало приходити — свіжий подих Святого Духа. Вона буквально вірила, що прийде той момент — і кожен в залі, хто призове ім'я Господнє, буде позбавлений своїх хвороб. І також вірила, що живе в останній час перед приходом Господа Ісуса Христа. «Я роблю останні стібки на своєму шлюбному платті», — говорила вона. Як частина Невісти Христа, вона готувалась до Його повернення.

Якщо я зійду на сцену і помазання Святого Духа не буде на мені, я зійду і ніколи більше не буду проводити «служіння з чудесами». Без Нього я — ніщо».

І це було дійсно так. До останнього моменту Кетрин боролася з силами ворога в помазанні Святого Духа. Вона не змінилася за багато років. І так, як і в молоді роки, була наполегливою в досягненні мети.

А її мета — Царство світла в «темному світі». Її завдання було виконане. Вона познайоми-

ла людей зі Святим Духом. Вона показала, що чудеса можливі і що Бог може взяти найнеповноцінніше творіння і використати як інструмент для відображення Своєї слави.

20 лютого 1976 року лице Кетрин почало сяяти, коли Дух Святий зійшов на неї в останній раз. Невимовний спокій наповнив всю кімнату. І вона відійшла.

Життя і смерть Кетрин Кульман — ціла загадка. Багато що і до сьогодні залишається невідомим, включаючи і скандальну історію з заповітом на спадок. (Після її похорон було оприлюднено, що за два місяці до своєї смерті з невідомих причин Кетрин змінила заповіт. Хоча вона залишила більше 260 тисяч доларів для своїх співпрацівників і трьох членів родини, залишок у сумі більш як 2 мільйони переходив у власність Тінка Вількерсона — бізнесмена, який увірвався в її життя за півроку до смерті Кетрин. Таємничості надавало ще й те, що, перебуваючи останні тижні у лікарні, вона нікому, крім Тінка, не довіряла, а він в свою чергу нікого не допускав до хворої). Але не зважаючи ні на що, Кетрині залишилась в пам'яті героєм віри. Красномовний факт: коли вона померла, у неї на робочому столі лежало більш як 50 запрошень з усього світу провести служіння з чудесами.

«Ранати Моїми ти цздоровлений»

Вітаю Вас, шановна редакціє, любов'ю Господа нашого Ісуса Христа. Ось потрапив до рук журнал «Благовісник» і вирішив написати. Мені 25 років, 2 роки тому Бог мене привів до себе.

Раніше я не любив віруючих людей, я їх вважав антихристами безбожними, запродавцями батьківської віри, але ось у 1993 році я упав на хребет. Болі були, та якось ходив. Але через півроку потрапляю у лікарню. Одна операція, друга, третя, а згодом ускладнення на нирки, підвищився тиск, «хронічний гіпертоніт», «хронічний гломеранідоріт». Я не розумів, за що так Бог карає. Почав кликати до Бога: мати замовляла служби в православній церкві. Але це не допомагало. І ось одного разу сусід покликав на зібрання, я не хотів іти, але коли вже мені стало гірше і сказали, що оформляють групу інвалідності, то я, взявши декількох хлопців з собою, щоб мене не залягли у секту, пішов послухати. Перший раз я чув живі слова

Бога. Дух Святий так викрив мене, що мені було соромно підняти очі, все моє життя було переді мною. А тому чоловікові, який запросив мене, кажу: «Для чого ви сказали, що я маю прийти сюди, бо проповідник все про мене розповідає і соромить мене перед усіма». А він відповідає мені: «Це Дух Святий тебе викрив». І ось заклик до покаяння. Як чудово Бог говорив через пастора церкви. Він не сказав: хто хоче покаятися, бо я найбільше боявся цього слова, а сказав: «Хто пізнав, що Бог живий, — підніміть руку». І я підняв, і так зійшов на покаяння, а зі мною і ті друзі, з якими я прийшов.

Так розпочалося моє життя з Богом. Це неможливо передати словами. Це «нове життя», коли Бог говорить до тебе через сон, думки, Біблію і іншими методами.

Одного разу, ідучи із зібрання додому, радіючи серцем у Господі, я думав: як це апостол Петро не міг піти по воді, як по суші. А в

мене тоді так сильно боліли нирки. І чую голос у серці: «Ти кажеш, що пішов би по воді, а чому ти хворієш? Я ж сказав, що «рабами Моїми ти uzдоровлений». Я відповів: «Так, амінь», — і почав славити Господа. Через дві-три хвилини всі болі зникли. Таким чином Ісус мене оздоровив. В

лікарні сказали кожних два місяці підліковуватись, але ось уже два роки, як нічого не болить. Слава Господу!

*З любов'ю Ваш брат
Валентин,
с. Банилів-Підгірний,
Чернівецька обл.*

Порада, втіха, підтримка

«Христос для волі нас визволив. Тож стійте в ній та не піддавайтесь знову в ярмо рабства!» (Гал.5:1).

Деякі люди живуть, постіжно дивлячись в минуле. Вони скучають «за старими добрим часами», коли нібито життя було краще, сім'ї були міцніші, віруючі благочестивіші, люди щасливіші, — приблизно такі їхні думки.

В старозавітні часи євреї були майстрами в ідеалізуванні минулого. Наприклад, в єгипетському рабстві вони були зовсім безправні! І коли Мойсей вивів їх із полону, вони все ще жалкували за минулим. Багато з них хотіли повернутися в Єгипет і гнути спину під фараоновим бичем. Нічого дивного в цьому немає, що Господь анулював їхню «візу» в Обіцяну Землю.

Є віруючі, які б хотіли повернутись в «добру стару церкву». Що ж це за церква? Ще за часів апостола Павла віруючі зустрічались з жахливими проблемами. Першо-апостольська церква, як чумою, була вражена аморальністю (1Кор.5:1), єресями (Гал.1:6-7), суперечками (Дії.15:1-2). Не було в церкві ніяких добрих старих часів — ні в першому віці після Різдва Христового, ні в шістнадцятому, ні в двадцятому.

Бережіться потрапити в капкан дивитися в минуле з надією повернути його. Дивіться в нього тільки для того, щоб навчитися або прославити Господа за його працю. Пам'ятайте, що сьогодні всі повинні дивитися на Христа, все краще ще попереду.

«Однодушно за віру ЄВАНГЕЛЬСЬКУ»

Слово «місія» походить із латинського «посилати». Отже місія — та, що посилає. Християнська ж місія — та, що посилає звіщаючи спасіння в Христі.

Слово «конференція», яке нам так часто приходить на чути, також утворене з латинських слів, що означають «збирати до одного місця». Тому кожен, хто цікавиться життям євангельських церков в Україні, дізнавшись, що 20 — 22 серпня 1998 року в місті Камені-Каширському Волинської області відбудеться 6 конференція працівників місії «Голос надії», уявив радісних і зовсім не втомлених, хоч і їхали з віддалених куточків Росії та України, вісників спасіння в Христі, які одного дня, в одному місці зібралися для благословенного спілкування.

І це спілкування відбулося не лише в уяві, а й в дійсності. В зазначений час, в зазначеному місці.

Плакат «Вітаємо Вас, місіонери!» при в'їзді на територію молитовного дому ХВС Каменя-Каширського трохи розчулював бла-

говісників: чекають. А це так приємно бути бажаним гостем. А те, що вони бажані, підтверджувалося впродовж всієї конференції: це і вітальне слово пастора церкви-господаря В.А.Вознюка, і смачні сніданки, обіди, вечери, приготовлені щирими усміхненими місцевими сестрами-господинями, і бажання молодих братів і сестер камінь-каширців працювати на ниві Божій, яке вони виявили під час заклику до місіонерства, а також гарячі побажання Божих благословень на прощання.

Ось і надходить 19 година. О цій порі має розпочатися конференція. Всі поспішають в молитовний дім. Тих, хто увійшов туди вперше, вражає його простота — ні розписаних стін, ні ліплення, але відчуються в цій простоті благословенні руки. Благоговійно тріпоче серце: певно, натхнено моляться в цьому домі — і Господь не покидає його без Своєї присутності. Бо що Богові до прикрас, до всієї пишноти, яка так вабить людей! Він є любов — і хоче любові, Він пожертвував Собою —

і хоче жертвності від кожного, хто приходить до Нього. Ці чесноти — найбільша прикраса в очах Господніх. А брати і сестри камінь-каширці, мабуть, є їхніми щасливими володарями.

Привертав увагу кожного, хто входив в дім молитви, великий плакат з написом: «...однодушно за віру євангельську», розміщений навпроти вхідних дверей. З цими словами, які були гаслом конференції, не можна не згодитися. Так, однодушно! Бо так багато нині незгоди. Ми є свідками незгоди в державі, що привело її до повного зупинення і до страждань її громадян, незгоди в конфесіях, що викликало ворожнечу. А нам, християнам, потрібно єднання, спільні думки і спільні діла, що до вгоди Богові. Тільки в спільності, в співпраці, в любові прославиться Господь.

Ось і розпочалася конференція. Вітальне слово пастора місцевої церкви В.А.Вознюка не лишило байдужим жодного присутнього. Так, місіонерам подяка, що відгукнулися на заклик Господній звіщати Євангелію, а наскільки має бути великою наша вдячність Спасителю, що вкладає в серця молодих братів і сестер іти і благовістити, і не тільки заохочує, але й підтримує їх в їхній самовідданості. І про Господню допомогу, про Його керівництво в місіонерській праці, про Його всеосяжну любов захоплено розказуватимуть місіонери впродовж конференції.

А потім була натхненна молитва. Молитва-подяка, молитва-прохання: Господи, благослови цю зустріч, благослови кожного брата, кожну сестру — всіх, хто присутній в цьому залі, нехай відчують Твій доторк і ще раз упев-

Дім молитви місіонерської церкви у м. Воркута, побудований ще у 50-роки руками засуджених. Можливо, серед них були і наші брати...

няться, що Ти їх любиш, щоб ще з більшим рвінням пішли виконувати Твою волю. Благослови хід конференції, нехай Дух Святий керує нею! І ще багато таких щирих молитов підніметься, наче пахощі, до ніг Господа впродовж конференції, ще не одна слеза вдячності зволожить очі: о Господи, як добре, що Ти є, що Ти любиш, що Ти не покидаєш, — слава Тобі, алілуя!

А коли залунала загальним співом пісня «За евангельскую веру, за Христа мы постоим...», то кожен відчув себе не тільки дитиною Божою, але і Його воїном: Боже, зміцни, дай переможно йти по цій дорозі, на яку Ти поставив, будь зі мною — і я піду всюди, куди Ти мене пошлеш. Через цю пісню Дух Святий дав відчуття, що всі тут присутні — одна родина: той чоловік, що стоїть поряд, — брат, а та жінка — сестра, ми є рідні в Господі — і такі всі любі для душі. О Господня любове, о єднання Духа Святого! Кожне слово пісні кладеться на серце — і воно розширюється, вміщаючи всіх: *«Дружной, радостной семьею, как один Его народ, одним сердцем и душою за Христом вперед, вперед»*.

Щиро привітав місіонерів Степан Веремчук, єпископ церков ХВЕ Волині. Після його вітального слова були представлені гості конференції. Заключну проповідь цього дня виголосив Михайло Паночко, єпископ церков ХВЕ України, в якій підкреслив важливість місіонерської діяльності:

проповідь Слова Божого — це битва, битва за душі з силою зла. І скільки треба мати мужності і відваги, скільки любові, щоб офірувати себе задля спасіння тих, що гинуть. Та першим це зробив Ісус Христос. Це Його любов так надихає наших братів і сестер, що вони кидають рідні місця, забувають про власні інтереси, щоб донести вістку про спасіння в найглухіші куточки землі.

І знову молитва, і знову пісня. Боже, яка велика любов Твоя!

Другий день конференції також розпочався молитвою та піснею. Не може християнин без них обійтися. Бо в молитві та пісні Господь так часто промовляє до його серця, дає відчуття Себе поряд — і в нього виростають крила для благоговійного лету в небеса. І тоді ніякі труднощі не здаються важкими, а всяка радість стократно збільшується.

Після коротких звітів директора місії Миколи Синюка та керівників її відділів, всі присутні мали змогу почути про роботу Господа в різних місцях Росії та України, де перебувають наші місіонери. Не можна передати в кількох рядках те благословення, ту подяку, що наповнювали серця присутніх, коли вони слухали Івана Білика, Сергія та Анатолія Ярут, Любов Капран, Олега Ігнатюка, Павла та Анатолія Саців та багатьох інших благовісників, що поклали себе на вівтар самовідданого служіння Богові. Разом з місіонерами приїхали брати і сестри, яких Гос-

подь спас через їхню проповідь. Кожна душа зі сльозами дякувала Богові за них, коли вони радісно свідчили, яким дивним чином Ісус Христос відкрився їм, і з якого страшного болота вони були витягнуті.

На конференції були зачитані реферати на біблійні теми Федором Величком та Валентином

матеріальної підтримки тощо.

Останній день цього місіонерського з'їзду закінчився спомином смерті Ісуса Христа. На цьому врочистому богослужінні Господь ще раз нагадав дітям Своім, що вони є Його тілом. Скуштувавши маленький шматочок хліба та ковток вина, що духовно є плоттю та кров'ю Христа,

Руки, простягнуті до духовного хліба. Місіонер Володимир Висоцький роздає християнську літературу під час евангелізації у м. Сергач (Нижньогородська обл.)

Миронюком, які підтвердили, що наші брати-місіонери щедро обдаровані Господом: і любов'ю, і знаннями, і ораторськими здібностями. Але той, хто хоче служити Богові, нехай не хвилюється, коли йому здається, що цих дарів не має. Ти тільки віддайся в руки Господні, і Він тебе обдарує не менш щедро.

Було на конференції і закрите засідання, на якому працівники місії вирішували багато питань, що стосувалися координування роботи місіонерів, їх духовної та

присутні поєдналися в одне ціле і ще раз усвідомили значення і необхідність бути однодушними, до чого впродовж усієї зустрічі закликало гасло на стіні молитовного будинку словами з Нового Завіту.

Отож, «живіть згідно з Христовою Євангелією», щоб всі почували, «що ви стоїте в одному дусі, борючись однодушно за віру євангельську» (Филип. 1:27).

До зустрічі, дорогі місіонери!

Василь МАРТИНЮК

«Місіонер повинен пройти важкий шлях випробувань»

Одна із місійних груп місії «Голос надії» ось уже близько шести років працює у Сумській області. За цей час з її допомогою створено 4 церкви. Серед тих, хто там трудиться, — Юрій ЛУКАШЕНКО. Наш кореспондент зустрівся з ним на 6 конференції місії «Голос надії».

— Юрію, розкажіть, будь ласка, про себе, як ви стали місіонером?

— Народився я в с. Привітному в 1974 р., повірив у 1989 р. Я спілкувався з моєю ріднею. Родичі по батьковій лінії майже всі віруючі. Ми збиралися зі Словом Божим на зібрання, на молитви. Потім довелося мені проповідувати Слово Боже. В Локачах відкрилася церква, там я прийняв водне хрещення в 1993р. 3 роки відслужив альтернативної служби.

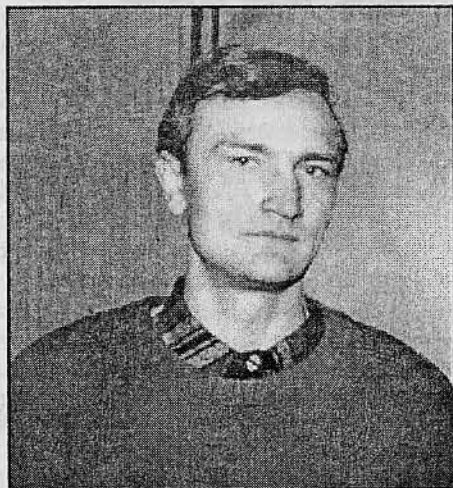
Мені було сказано Духом Святим, що я залишу батьківську домівку і піду проповідувати Євангелію. І хоч я, здавалося, вирішив бути місіонером, однак в глибині душі ще трохи вагався. Я казав: «Господи, я хочу, щоб Ти засвітив мені зелене світло для цього, тому що і на Волині вистачає праці». У мене з'явилось бажання поїхати в Сумську область. Я читаю кожен номер газети «Голос надії» і кажу собі: «Господи, якщо в серпневому випуску буде повідомлення про

Сумську область, то поїду». Розгортаю, читаю — там про Сумщину розказують, а в кінці тієї статті повідомляють, що потрібні працівники. Господи, Ти вже сказав для мене все. Отже 22 листопада 1996р. я виїхав на Сумщину, поїхав до Конотопа, там пробув півтора місяця. Потім, коли у нас утворилася група, я, Наталя Кондратовець і Андрій Смолін поїхали в селище Ямпіль.

— Як ви зараз почуваєте себе на ниві Божій? Які успіхи у вас?

— Успіхи приходять тоді, коли ти сам не можеш нічого зробити, а тільки звертаєшся до Бога — і Бог робить. Це найбільші успіхи. Коли чуєш, як моляться новонавернені, то немає слів, щоб висловити подяку Господеві за них. Я працював з молоддю, був керівником, і коли приїхав в Ямпіль, то намагався все робити своїми силами, все вперед і вперед, але Господь має свій план. І ти повинен пройти тяжкий шлях випробувань. Бо,

як написано в «Книзі синів Сирахових», «люди, що до вподоби Господеві, — випробовуються в горнилі». Щоб Бог міг використати тебе, то Він спочатку проведе через горнило приниження. І я дякую Господу, що Він навчає мене і разом з тим виконує свою роботу через мене.

— Звичайно, крім успіхів, праця місіонера пов'язана із труднощами. Що вам довелося пережити?

— Труднощі бувають, але ми намагаємося на них не зациклюватись. І з Божою допомогою ці труднощі перемагаємо. Можливо, в Росії важче, а ми тут, в Україні, то воно якось легше, бо трохи ближче до дому і своїх людей. Часом доводиться долати кілометри на

велосипеді, але це важко лише для тіла. Було, коли ми приїхали, нас поселили в квартирі, де по стінах, як кажуть, гриби росли, і холодно — в шапках спали, але в цьому нічого страшного. Найголовніше, що я зрозумів, — не відступити! Потрібна постійність в праці.

— Для тих, хто має бажання працювати, але вагається, що ви порадите?

— Хто вагається — нехай йде, нехай не сидить. Не має сили — в Бога сила. Багато бояться: а якщо не справлюся з цією працею? Ти ж не підеш сам — піде Господь з тобою. Потрібне палке бажання служити Господеві, і справжня любов і співчуття до людських душ.

— Сьогодні закінчується конференція і ви поїдете на свою ниву. З якими настроями ви залишите Камінь-Каширський?

— Благословенна Богом ця конференція. Господь підкріпив нас. Є такий вислів: «Цінуємо те, що втрачаємо». Я приїжджав в свою церкву, я заскував за тими зібраннями. Мав радісне спілкування, отримав підбадьорення, підкріплення духовне. Ми дякуємо нашому Богові, що Він такий чудовий, що дбає про нас, Духом Святим відвідує, дає Своє Слово.

Розмову вів Юрій ТРОЦЬ

Місія «Толос нації» в майбутньому планує розширити духовну працю у східних областях України. А для цього потрібні працівники. Місія запрошує до співпраці усіх тих, хто відчуває Божий поклик бути місіонером. Господні ниви чекають на вас!

«Отче наш»

Розкажіть, будь ласка, про молитву «Отче наш», бо багато є різних тлумачень. Як, коли і хто може молитися цією молитвою — грішні чи тільки спасенні?

*Іван Лукасевич,
м. Яворів, Львівська обл.*

Дуже повчально, що апостоли не просили: «Господи, навчи нас проповідувати» або «Навчи нас приймати рішення», але «Господи, навчи нас молитися». Їм довелося бачити і чудеса, і мудрість, і любов, і вони зрозуміли, що найважливішою частиною життя Ісуса є постійна молитва. Вони зрозуміли: якщо вони будуть молитися так, як молився Ісус, то зможуть жити так, як жив Він.

Людам властиво приділяти увагу лише зовнішній стороні молитви. Ми не знаємо, як правильно молитися, тому що не можемо безпосередньо говорити з Богом. Ми не можемо говорити з Ним тільки розумом, тому що Бог є Дух. А також не можемо користуватися тільки емоціями, тому що вони мінливі, а Бог ні. Ми можемо спілкуватися з Богом тільки в дусі.

В молитві є дві крайності: це молитва-проповідь, в якій той, хто молиться, намагається викласти свої думки не Богу, а слухачам. Про таку молитву застерігав Христос: «Коли молишся, не будь як лицеміри, які люблять у синагогах і на роздоріжжях спинятися, щоб бачили їх люди» (Мт. 6:5).

Є також інша крайність — це вивчені молитви. Це також те, чого Христос не просив робити. Адже молитва — не просто повторення вивченого, але розмова з Богом.

Це ж стосується і молитви «Отче наш», у якій Ісус показав зразок, Свою модель, основні елементи, необхідні для більш ефективного спілкування з Богом. Він сказав: «Коли ви молитесь...», а не «Якщо ви молитесь...», тим самим показав, що це не правило, а зразок, головні напрямки в постійній бесіді з Богом для нас, християн.

Молитву «Отче наш» можна поділити на вісім умовних частин, кожна з яких показує наше ставлення до Бога в різних аспектах нашого життя і те, про що ми повинні пам'ятати.

«Отче наш, що живеш на небесах!» — Ми визнаємо наші взаємостосунки з Богом: Він Отець, а ми Його діти, Він на небі, а ми на землі.

«Нехай святиться ім'я Твоє». — Ми поклоняємось Йому і благословляємо ім'я Його. У Біблії знаходимо багато імен Бога. Це: Єгова — Господь, Учитель, Владика, Ель-Шадай — Той, Хто годує нас, Єгова-Шалом — Господь-мир наш, Єгова-Іре — Господь, що забезпечує нас, і багато інших. Свого часу Христос запитав учнів своїх: «За кого ви вважаєте Мене?» І відповідь була: «Ти — Христос, Син Бога Живого» (Мт. 16:15,16). Бог хоче, щоб ми визнали ім'я Його і те, ким Він

дійсно для нас є, і тим самим «святити ім'я Його».

«Нехай буде Царство Твоє». — Це значить: визнати володіння Царя там, де Його Царство, а воно «всередині вас» (Лук. 17:21). Це — змиритися з волею Господньою і сказати, що ми підкоряємося Йому.

«Хліба нашого щоденного дай нам на сей день». — Бог хоче, щоб ми просили Його про основні потреби в нашому житті, аби ми не загордилися і не сказали, що наша рука це зробила (Суд. 7:2). Це значить, що ми маємо молитися і просити щодня, щоб ми завжди пам'ятали, кому повинні завдячувати нашим добробутом.

«І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». — Єдиний метод позбавитись гріхів своїх — визнати їх і покаятись. Здатність Господа прощати провини наші залежить від нашої здатності прощати ближнім нашим (Мт. 18:32-35).

«І не введи нас у спокусу». — Ми хочемо, щоб наш Господь вів нас по цьому тернистому земному шляху. Іншими словами, ми кажемо: «Не дозволь нам впасти у спокусу». І Біблія нам говорить: «Бо Бог не може бути спокушуваний злом, і Він нікого не спокушує, але кожний спокушується, захоплюючись і зваблюючись власною пожадливістю» (Як.1:13,14).

«Але збав нас від лукавого». — Не «Господи, визволи нас від земних проблем», але «не дай проблемам відвернути мене від Тебе

і зруйнувати радість мою».

«Бо Твоє є Царство і сила, і слава навіки». — Прославляти і поклонятися Господу — це одне із головних завдань християнина на цій землі. В молитві ми повинні сконцентрувати всю нашу увагу на Тому, Хто достойний її. Бо він Цар над царями і Пан над панами.

Молитва — це невід'ємна частина життя християнина. Джон Веслі сказав: «Бог надав перевагу тому, щоб нічого не робити, а тільки відповідати на молитви віруючих». Апостол Павло вчив нас: «Моліться

безперестанку» (1Сол. 5:17).

Після всього можемо сказати, що молитвою «Отче наш» можуть молитись ті, хто дійсно визнає Бога як свого Отця Небесного і Христа як свого особистого Спасителя. В іншому разі така молитва буде лицемірною, слова будуть розходитися із життям того, хто молиться, і не буде вислухана Творцем Небесним. Бо сам Господь сказав: «І при тому дивлюсь Я на вбогого та на розбитого духом, і на тремтячого над Моїм словом».

Юрій ТРОЦЬ

МОЛИТВА

(Алегорія, яка дуже схожа на правду)

Людина (молиться). «Отче наш, що живеш на небесах...»

Бог. Так, будь ласка.

Л. Не перебивай мене: я молюся.

Бог. Але ж ти звертаєшся до Мене, ти кликав Мене!

Л. Я кликав Тебе? Цього не може бути, я — молюсь. «Отче наш, що живеш на небесах...»

Бог. Ось ти знову промовив Моє ім'я.

Л. Що я зробив?

Бог. Ти сказав «Отче наш, що живеш на небесах...» Ось Я і відповідаю на твій поклик. Що ти бажаєш? Говори.

Л. Але ж це я просто так, я просто промовляю свою повсякденну молитву. Я кожен день повторюю цю молитву. Це мене заспокоює і я відчуваю немовби полегшення.

Бог. Добре, продовжуй.

Л. «Нехай святиться ім'я Твоє...»

Бог. Хвилиночку, як ти розумієш ці слова?

Л. Які?

Бог. «Нехай святиться ім'я Твоє...»

Л. Це означає, це означає... Боже мій, я не знаю, що це означає, та і звідки мені про це знати?! Це просто частина моєї молитви. А втім, справді, що це означає?

Бог. А це означає, що Моє ім'я святе, чудове і відповідно до нього треба ставитися.

Л. Хм, логічно, але я ще ніколи не задумувався над тим, що це означає. Ну, добре. «Нехай святиться ім'я Твоє... і буде воля Твоя як на небі, так і на землі».

Бог. Ти дійсно хочеш цього?

Л. Так, звичайно, а чому б і ні?

Бог. І що ти думаєш робити, щоб посприяти цьому?

Л. Я? Нічого, просто мені здається, що було б чудово, якби Ти керував усім тут на землі так, як це Ти робиш на небі.

Бог. В такому разі чи готовий ти підкоритися Моїй волі?

Л. Але ж я ходжу в церкву.

Бог. Так, але це не відповідь на Моє запитання. А як з твоїми поганими звичками? А з твоїм жадливим характером? Ти ж знаєш про ці проблеми. Потім, як ти витрачаєш свій час? Все тільки для себе та для себе. А які книги ти читаєш?

Л. Та чому Ти чіпляєшся до мене? Адже я не гірший за всіх тих людей, які також ходять до церкви.

Бог. Вибач, але ти тільки що відкрив своє бажання щодо Моєї волі. А я вважаю, що той, хто молиться про неї, повинний в першу чергу виконувати її.

Л. Добре, добре, я зізнаюсь, що в мене є недоліки, я міг би навіть додати ще деякі.

Бог. Це Я також міг би зробити.

Л. Звичайно, я не задумувався над всім цим. Але, чесно кажучи, я хотів би позбутися своїх звичок.

Бог. Чудово! Повільно, але все ж ми рухаємося вперед. Спільними силами нам вдасться викоренити деякі твої погані звички.

Л. Але тепер, Господи, не завадило б мені закінчити цю молитву, а то їй сьогодні не бачити кінця. «Хліб наш щоденний дай нам на цей день...»

Бог. Ти, напевно, знаєш, що Я даю Своїм дітям те, що вони просять з вірою, і хочу, щоб ти запам'ятав: молитва — це не жарти, це справа серйозна. Вона може змінити тебе і твоє життя, що Я і намагаюся тобі показати. А зараз продовжуй, Мені цікава наступна частина твоєї молитви.

Л. (Пауза).

Бог. Чому ти мовчиш, продовжуй.

Л. Я боюся.

Бог. Ти боїшся? Чого?

Л. Того, що Ти мені зараз скажеш.

Бог. Звідки ти можеш знати, що Я тобі зараз скажу? Продовжуй, Я чекаю!

Л. «Пробач нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим...»

Бог. Стривай, а як щодо твоїх сусідів?

Л. Ось бачиш, я так і знав, що Ти мене про це запитаєш! Але Ти повинен зрозуміти, що я не можу їм простити, бо ж вони роблять мені все на зло.

Бог. Ти в молитві просиш пробачити тобі так, як ти прощаєш.

Л. Так..., я це просто так сказав.

Бог. Просто так? Добре, хоч правду сказав. Але все-таки, хіба це правильно жити з вічною гіркотою в серці?

Л. Ні, звичайно, але я буду ліпше себе почувати, коли відомщу їм.

Бог. Ти не відчуватимеш полегшення після помсти, навпаки, все стане набагато гірше. Ти будеш ще більш нещасним. Але подумай, Я можу допомогти тобі!

Л. Ти можеш? Як?

Бог. Прости їм — і Я прощу тобі. Кожна людина дасть за себе відповідь. Від тебе очікується тільки те, щоб ти пробачив всім своїм винуватцям. І лише тоді ти знайдеш мир та спокій своїй душі.

Л. Що ж, Ти, як завжди, маєш рацію. Я не хочу втратити Тебе — і тому прощаю всім, але коли-небудь Ти покажи їм, як вони глибоко помилялися.

Бог. Бачиш, а ти боявся. Як ти себе тепер почуваш?

Л. Непогано. Я б навіть сказав — чудово. Знаєш, я радий, що тепер можу лягти спати без всяких думок про помсту. Я давно вже спокійно не спав.

Бог. Ти не бажаєш продовжити?

Л. Так, хочу. «І не введи нас у спокусу, але визволи нас від лукавого...»

Бог. Я завжди готовий охороняти тебе від всяких спокус, але будь обережним і не давай приводу сатані спокушувати тебе.

Л. Що Ти маєш на увазі?

Бог. Це ті книги, які утримують тебе від читання Біблії, деякі твої друзі, що більше шкодять тобі, ніж допомагають. Тобі варто про це подумати. Будь розумним та не обманюй себе. І ще одне! Не думай, що ти зможеш жити так, як жив до цих пір, і користуватися Моїми послугами, а також приходити до Мене тільки тоді, коли потрапиш в глухий кут.

Л. Я не розумію Тебе.

Бог. Ти дуже добре розумієш. Не раз, коли тобі було важко, ти при-

ходив до Мене і просив вибачення. А потім продовжував так само.

Л. Так, і мені соромно, Господи. Я жалкую про те. До цього часу я ставився до молитви зовсім байдуже.

Бог. Тоді не забувай про це і намагайся, щоб більше такого не було. А тепер давай закінчимо.

Л. «Бо Твоє є Царство і сила, і слава повіки. Амінь».

Бог. А ти знаєш, що Мене дійсно прославило б і порадувало?

Л. Ні. Але я хотів би знати. Бо я хочу, починаючи вже з цієї хвилини, жити життям Тобі приємним. Я розумію, що немає нічого кращого, ніж дійсно служити Тобі.

Бог. Чудово! Ти тільки що відповів на Моє запитання.

Л. Я відповів?

Бог. Так. Мене славлять ті люди, які щиро люблять Мене і йдуть за Моїми вказівками, записаними у Біблії. Я бачу, що ти починаєш це розуміти. Отож, тепер, коли ми вияснили багато речей стосовно молитви, тобі є про що подумати і що змінити у своєму житті. Завжди дій так, як тобі підказує совість. І не забувай про нашу сьогоднішню спільну молитву. ■

Порада, втіха, підтримка

«Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова вірують у Мене» (Івана 17:20).

Коли маємо друзів, подібних до друзів Йова, то не треба шукати ворогів. Троє з них стали жалюгідними утішителями, намагаючись полегшити його біль. Замість того, щоб співчувати, вони звинувачували, їхня мова була подібна до холодного душу, що поглиблювало душевні страждання Йова.

І все ж таки Йов зумів вибратись із печери болю і страждань до світла перемоги. Важливим кроком до цього було бажання молитися за кожного із друзів, котрі критикували і звинувачували його. Бог вислухав молитви Йова. І він отримав велику радість, радість сказати своїм друзям про прощення.

Христос також молився за друзів Своїх (Івана 17:9-19), не дивлячись на їхні постійні помилки. Перед хресною смертю Христос молився за Петра, знаючи, що скоро він відречеться від Нього (Лук.22:32-34).

Ісус молився за вас і за мене (Івана 17:20-24). Його молитва, яку Він почав до смерті і воскресіння, продовжується і нині. Хоча ми часто чинимо як Його вороги, а не друзі, Ісус все-таки помер за нас, панує у силі ради нас і все ще молиться за нас (Рим.8:34).

Уподібноючись Христу, ми повинні молитися за друзів наших і за знайомих — навіть якщо вони і ненавидять нас. Можливо, помолитесь за них сьогодні?

Увага: конкурс!

Наш конкурс на знання Слова Божого, біблійної історії та історії християнства продовжується. Нагадуємо: конкурс складається з чотирьох турів, у кожному з яких по чотири запитання. Відповіді оцінюватимуться окремо на кожне запитання, а потім, при закінченні конкурсу, підводитиметься підсумок. Буде

братися до уваги не лише правильність відповідей, але і їх повнота. Переможці, які дадуть правильні відповіді на найбільшу кількість запитань за всі чотири тури, будуть мати можливість замовити духовну літературу за рахунок «Благовісника».

Тур другий.

1. Як ми знаємо, єрусалимський храм був надзвичайно величний та дорогий. На це навіть апостоли звернули Ісусову увагу, кажучи: «Подивися, Учителю, — яке то каміння та що за будівлі!» (Мар. 13:1, Лук. 21:5). А хто, коли і за яких обставин збудував цей пишний храм, куди заходив Месія і про зруйнування якого Він пророкував?

2. Апостол Павло у своєму посланні каже, що «не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя...» (1 Пет. 1:17-19). При купівлі (відкупівлі) завжди є ціна, той, хто платить, і той, хто отримує плату. Про ціну і Того, Хто заплатив за наше спасіння, ми добре знаємо: Ісус відкупив нас Своєю кров'ю. А кому ж саме Він заплатив ту ціну?

3. Кожен господар добре знає, що у будівництві (в тому числі і в духовному) важливим є не лише фундамент (про що неодноразово нагадує Слово Боже), але й хороший дах від негоди, а то як він протече, дивись і стеля повалиться. Коли це, з точки зору Біблії, відбувається?

4. «Волає до Тебе, Господи, віра моя, яку Ти дав мені, якою Ти надихнув мене через людяність Сина твого...» — так розпочинається знаменита «Сповідь», книга, яка майже шістнадцять століть залишається вершиною християнської думки. Про її популярність свідчить той факт, що за останні 30 років лише у Франції, Англії та Німеччині вийшло 15 її перекладів, англійський же переклад, надрукований у 1964 році, витримав 24 перевидання. Хто ж автор «Сповіді», і що вам відомо про його життя та служіння?

Відповіді на запитання першого туру («Благовісник» № 2,98)

1. а) Усі книги Біблії писалися їх авторами, звичайно ж, без поділу на розділи та вірші. Це було зроблено значно пізніше для швидкого пошуку потрібного місця. Вперше поділ на вірші з'являється у старовірському тексті в 10 столітті після Р.Х. Сучасний поділ книг Біблії на розділи ввів англійський архієпископ Стефан Лангтон у 1205 р. (за іншими джерелами у 1228 р.), а поділ на вірші — паризький друкар Роберт Стефанус: спочатку у греко-латинському виданні Нового Завіту (1551 р.), а потім і в повному виданні латинської Біблії (1555 р.), звідки він поступово перейшов і в усі інші тексти.

б) Деякі тексти Старого Завіту були поділені на вірші вже самими авторами. Це стосується, зокрема, книги «Плач Єремії», яка складається із 5 поем (або як в оригіналі, «плачів»). Перші 4 написані алфавітним акровіршем, тобто кожна із 22 строф (в сучасному вигляді — віршів) починається із порядкової букви єврейського алфавіту (у єврейському алфавіті їх 22). У третьому «плачі» на кожен букву алфавіту припадає по 3 строфи. У п'ятому розділі теж 22 строфи, але вони розміщені не в алфавітному порядку. В першому розділі строфи ідуть точно за

алфавітом, у розділах 2 і 4 букви «айн» та «пе» стоять у зворотному порядку. Логічного пояснення такій перестановці не знайдено.

Такий літературний прийом широко був розповсюджений у древній поезії. Про це свідчить той факт, що акровіршем написані і деякі псалми та притчі: псалми 25, 34, 119 (24, 33 та 118 у рос. перекладі), притчі 31:10-31.

2. «Дві дочки в кровожерця (в російському перекладі: «У насытимиости...»): Дай, дай!..» (Прип. 30:15).

3. Олександр Македонський був геніальним полководцем древності. Це не був звичайний, сп'янілий владою тиран. Учень Аристотеля, він був твердо переконаний, що грецька культура — єдина сила, що здатна об'єднати світ. Звичайно, ми не знаходимо на сторінках Біблії імені цього полководця, оскільки його діяльність і життя проходило в міжзаповітний період, який нерідко називають «мовчазним». Але Господь через пророче слово чітко показав у книзі пророка Даниїла саме того, кого ми сьогодні пізнаємо в особі Олександра Македонського. Пророк Даниїл у 8-ому розділі описує видіння, яке дає йому Господь

жартувати. Я в постах перебуваю регулярно. Я хочу мати єднання Духа Святого, щоб Він діяв через мене. І коли я йду брати адреси, то роблю це з великим благоговінням, хоч спокійно говорю «добрий день» і усміхаюсь.

— Які ж результати вашої праці?

— Великі. Йдуть мені листи, близько 10 щодня. Ось, наприклад, пишуть мені. «Ваша Євангелія обійшла п'ятиповерховий будинок. Нас повірило 5 жінок, ми всі без чоловіків. Ми знайшли в нашому місті віруючих, прийняли водне хрещення, одержали благодать Святого Духа. Радіємо і торжествуємо. Син приїхав на канікули з інституту, на третій день підходить до мене і каже: «Мамо, скажи правду і тільки правду. Хто зміг переменити твоє життя?» Я кажу: «Ось на столі лежить Євангелія з Заходу». Він взяв її, розгорнув, підійшов до мене і, розмахуючи нею перед моїм лицем, каже: «Мамо, невже така тоненька книжечка зуміла тебе переменити?» Кажу: «Син-

ку, це — Слово Боже, воно живе і діюче. І ось воно твою маму переменило повністю». «Мамо, ти ж мене виховала атеїстом. Але в такого Бога, який переменів тебе, я буду з тобою вірити».

Інший лист. «Мені 15 років. Ваша адреса ходить по Київській області. Ви надсилаєте дуже цікаву літературу. Ми атеїсти, батьки наші не моляться, і нам набридли ці світські розваги. Вишліть, будь ласка, мені і ще моїм подругам цю літературу».

Або ось такий лист із Красноярска. «Добрий день, Олексію Юхимовичу! Хто Ви? Архімандрит? Чи Ви Папа Римський? Чи Ви Бог? (Моя дружина на таке звернення аж засміялась). Я недавно вийшла заміж. Мій чоловік їхав в поїзді, і Ви взяли в нього адресу. Я більше його не бачила. Його звинуватили в якійсь груповій крадіжці і посадили в тюрму. Його рідня дуже мене не любила, не хотіла, щоб він одружився на мені. Коли рідня дізналася, що його посадили в тюрму, то сказали мені, щоб моєї ноги і дітей моїх тут не було. А я бідна одинока жінка. Коли потрапила в таку ситуацію, то вирішила закінчити життя самогубством.

Вийшла з дому і тільки перейшла дорогу, як наша поштарка побачила мене і гукає: «Наташо, Наташо, зачекай». Я зупинилася. «Візьми, твоєму чоловікові прийшла бандероль.» Я зупинилася, прочитала адресу і вирішила повернутись. Розірвала і, коли перечитала ваші книги, зрозуміла, що є якась надприродна сила, потойбічне життя, і буде страшний суд, і мене спитають за гріх самовбивства. Я вирішила жити. Олексію Юхимовичу, не знаю, хто Ви є для кого, а для мене Ви — спаситель. Я живу тільки тому, що Ви надіслали цю бандероль. Хай благословить Вас Бог».

Приблизно такі листи йдуть до мене вже 7 років.

— Ви спілкуєтесь з багатьма людьми. Які в них настрої?

— Розчарування, невпевненість, страх перед майбутнім. Вони прямо кажуть: «Ви дайте мені пральний порошок, дайте мило. В мене двоє дітей, їх годувати та одягати треба. А потім говорять про вашого Небесного Батька». Христос вказував на ознаки останнього часу, який народ буде за характером, які будуть землетруси, яка буде розпуста, так само, як було за днів Ноя.

— Хто вам допомагає у вашій нелегкій праці?

— Мені допомагає Бог через людей. Як? По-різному.

Буває, що я надсилаю по 5-13 бандеролей в день. За них потрібно платити.

Пам'ятаю один момент. Різ-
дво, я почав робити перевірку в

своїх записниках. Знайшов 270 адрес. Коли підбив суму, яку мені потрібно на поштові витрати, то вийшли чималі гроші. Телефонувати в мене не було, пішов дзвонити на вокзал. Повертаюся, мрячить дощик. Проходжу з півтора кілометра до рогу своєї вулиці, стоїть якесь сине авто. Я тільки підходжу ближче, виходить хлопець і гукає: «Олексію!» Я зупинився, і він на ходу мені каже, переходячи дорогу: «Вам гроші потрібні?» Я відповідаю: «Потрібні». — «Скільки?» Я сказав суму, а він відповідає: «Так, до одного гривня». Я мовчу. Він підходить до мене, кладе мені в кишеню гроші, подає мені руку і каже: «Я вас побачив ще біля вокзалу. Чую голос: «Зупинися, дай Олексію гроші, вони йому дуже потрібні». Я кажу: «Господи, Ти знаєш, я спішу, запізняюсь. Назад буду ввечері їхати, віддам». Машина летить на повному ходу. Я чую знову голос: «Зупинися, віддай людині гроші». Я довго не думаючи, розвернувся, під'їхав до зупинки, вас не видно. Продовжую їхати, а голос знову: «Стань, віддай гроші». Зупинився і чекаю вас уже 20 хвилин. Хай вас Бог благословить». Сів у машину і поїхав. В мене з'явилися гроші на 270 бандеролей.

Багато грошей приходить переказами. Конверти на бандеролі мені клеїть молодь, пенсіонери. Найкращий папір з цементних мішків. Бо Колима і Командори іншого не витримують.

Розмову зі Юрій ТРОЦЬ

«О Господи, як добре, що є Ти...»

Ім'я Сергія Рачинця відоме багатьом шанувальникам поезії, а особливо християнської, в якій звеличується Спаситель Ісус Христос. Певно, мало є євангельських родин, які не мають хоч однієї його збірки, а їх у благословенного поета нараховується більше десятка. І дорослі вчать вірші Сергія Рачинця, і діти. Читають їх вдома, в школі, в зібраннях, прославляючи Господа. Звучать вірші поета піснями, повними хвали Творцеві неба і землі, викликаючи хвилю вдячності Спасителю у багатьох серцях.

Ми нагадуємо читачам, що 1998 рік ювілейний для Сергія Рачинця: 1 січня цього року йому виповнилось 50. З цієї нагоди у видавництві «Християнське життя», що в Луцьку, вийшов том вибраних віршів поета «Будую храм». Хто його придбає, буде задоволений і його оформленням, і змістом.

Отож, редакція «Благовісника» щиро вітає ювіляра. Рясних Вам благословень від Господа, Сергію Порфировичу! Нехай Ваша поезія, натхненна Духом Святим, і далі кличе до Ісуса, і далі втішає, нагадуючи про милість Христову.

Недавно довелося зустрітися з людиною незвичайної долі: до нашої церкви (м. Горохів) завітав Сергій Порфирович Рачинець — український християнський письменник з Рівненщини. Він розповів присутнім про себе. Як дізналися, письменником став не відразу. Після закінчення СПТУ працював трактористом. Однак понад усе любив літературу, що й спонукало його вступити до Київського держуніверситету імені

Т.Г.Шевченка. Здобув освіту журналіста. На сторінках різних видань з'явилися його вірші. Вірші хвилюють, до болю зворушливі. Бо написані його серцем.

*Я хотів би перейти у слово,
Де живе лиш істина свята,
Де незгасне полум'я любові
До людей і вічного Христа.*

Працюючи журналістом, Сергій Рачинець висвітлював на сто-

рінках газет різноманітні сторони нашого життя. Писав про різні події, про різних людей, але «система» не дозволяла висвітлювати релігійних питань. Почав роздумувати над тим, яким є духовний світ людей, чи вистачає у їхніх душах доброти і тепла...

Так склалося, що втратив зір. У важку годину життя стало не вистачати доброти і тепла від друзів, товаришів по роботі, знайомих. Але це було на краще. Саме тоді відчув любов, підтримку і доброту Того, Хто може утішити всіх, хто потребує цього:

*Ти мене любиш, Боже єдиний,
Ти мене любиш — о, яке диво,
Часто, як сина, ніжно голубиш,
Ти мене любиш, Ти мене любиш.*

Тематичним спрямуванням, його поезії стали християнські принципи моралі, звеличення Бога як Творця всього сущого, осудження гріха, утвердження добра і любові на землі. Поет відчув Божу підтримку, приплив творчих сил, натхнення. Як він пише:

*В очах моїх вже ніч давно,
Та серцем бачу навіть даліше
І чітко так, і так без фальші,
Як навіть зрячим не дано.*

Шлях поезії до людини і правди — через слово. У слові вміщено те, як був створений світ, як люди його пізнавали. Слухаючи

вірші Сергія Порфировича, я відчував глибину його думки. Слово постає у нього як сила, що пов'язує поета з усіма драматичними протиріччями нашого життя. Він наголошує на тому, що причину виникнення протиріч люди повинні шукати в собі. Вони ж беруть свій початок в гріхах. Від того, як ми зможемо подолати ці протиріччя, залежать наші можливості зрозуміти світ, людей, самого себе — все, з чим пов'язане життя і щастя зокрема. Автор пише:

*В цьому світі достоту
рутинному,
Де душа проживає і плоть,
Так важливо лишитись людиною,
Бути тим, ким створив нас
Господь.*

З цих рядків ми розуміємо, що найважливішим є те, щоб людина залишилася такою, якою хоче бачити її Господь. Щоб на життєвому шляху не змарнувалася людська душа і плоть.

З трепетом в серці слухали роздуми поета про земну Долину Плачу (саме так називається одна з його останніх збірок). «Що характерне для моєї Долини Плачу?» — запитує він. І відповідає: «Уже пройшло багато років, як я втратив зір, живу і працюю практично в темряві. Завжди для людини така ситуація справді трагічна. Але я пізнав Бога, Який і допомагає мені долати земну До-

лину Плачу. Кожна людина на землі проходить через Долини Плачу — це коли життя змушує проливати сльози. Але людина ніколи не може її передбачити. Дуже важливим є те, чи зможе вона у цій долині знайти джерело втіхи. А воно знаходиться в Бозі».

Слухаючи ці роздуми, я думав над тим, чи зміг би я йти через свою Долину Плачу, не знайшовши джерела втіхи і благословення. Мабуть, що ні. Я знайшов ці джерела, а Бог наповняє їх прозорим потоком віри, що земна дорога не безкінечна. І дійсно, як каже поет, ми в глибокому смиренні повинні в Долинах Плачу схилитися перед волею Господа.

Сергій Рачинець нині має уже понад півтора десятка книг. Він є редактором християнського журналу для дітей «Струмочок», який нещодавно побачив світ. Свою творчість поет присвячує як дорослим, так і дітям. Для маленьких читачів готує цікаві оповідання, вірші, пісні, загадки, кросворди на християнську тему. Зрозуміло, що незрячій людині надзвичайно важко займатися творчістю, але поетові надає сили впевненість в тому, що його поезія допомагає читачам знайти істинний шлях життя — дорогу до Бога. Про це він пише:

*Тільки віра, надія, любов,
Що ніяк не дають мені впасти...
Я щасливий, щасливий я, бо
Сам Господь дарував мені щастя.*

Поезія Сергія Порфіровича пронизана викриттям та засудженням гріха. За допомогою слова поет хоче розбудити душі людей, вказати на ту вузьку стежину в житті, яка приведе на безмежну ниву вічного життя. Поезія його спрямована на те, щоб погасити вогонь зла, який все більше поглинає людську душу, свідомість, руйнує духовні цінності. Тоді залишається тільки жорстокість, байдужість, егоїзм, ненависть. Людина стоїть перед вибором: добро чи зло, духовний ріст чи деградація особистості. Хочеться навести рядки із вірша «Вже досить зла»:

*І чахнуть душі наші горді,
І полями плаче день...
Отож без Бога жити годі,
Шукати втрачений Едем...*

У збірках поезій можна прочитати, що відбувається з людиною, коли вона приймає в своє серце Бога. То найщасливіший момент людського життя, бо з ним приходить все найкраще. Приходить щасливе нове народження згори, людина знаходить найдорожчий скарб — любов. Вона приймає у своє серце перемогу Спасителя над всім злом, стає переможцем. Ця перемога дає сили, втішає в час незгоди, втамовує біль, дарує вічне життя.

*Ігор КРОЩУК,
м. Горохів*

Сергій РАЧИНЕЦЬ

Ісус

Він якось так невимушено й
просто

Відмовився, попри своїй біді,
Від всемогутності і
чудотворства

І став земним воістину тоді.

Здавалось, ніч Йому остання
буде,

Поза якою — смерть
і небуття...

А Всесвіт був холодним
і безлюдним,
І тільки сад став місцем
для життя.

А Він, Ісус, крізь темряву
заснулу

Здіймав свій погляд в небо
без кінця.

— О, щоб ця чаша смерті
обминула, —

Усе палкіш молив Свого Отця.

Не спав Ісус — лишалися
години,

Коли слова підтвердяться святі...

І Він, Христос, ув образі
людини

Розкине в муках руки на хресті.

Розкине так, щоб людство
обійняти,

Його в Своїй любові зберегти.

О, як важливо нині не проспати
І нам до Нього Суцього прийти.

Він кличе нас на сонячну дорогу
В ім'я безсмертя нашого,
майбутть...

Вже скоро час, коли на суд до
Нього

Із темряви століття попливуть.

Твоя любов

Твоя любов, як сонячне
проміння,

Мені дарує світло і життя.

І день при дні горить в мені
сумлінням,

Моє колишнє в серці каяття.

Тепер я знаю, що зі мною
сталось,

Чому шукаю імені Твого,
До Тебе йду й ні разу не

вагаюсь,
Несу безсмертя власного вогонь.

Тепер я знаю, що мені робити,
Коли наляже морок на чоло,
Впадуть думки, немов
метеорити,

І тінь журби, як вечора крило.

Я помолюсь, схиляючи коліна
(Засвідчить голос тиша
мовчазна),

І Ти його почувеш неодмінно,
Коли мене, як рідного, признав.

Як соняшник до сонця,
я до Тебе
Тягнусь тепер і в радості, й
журбі —
Тому й в очах і голубіє небо,
Встають в душі світанки голубі.

Тебе люблю я

Тебе люблю я, істинно люблю,
В любові цій душею не мілію,
І маю спокій завжди і надію,
Однак любові в Тебе не молю.

Ти сам її віддав мені колись
Там, на Голгофі, на хресті
високім,
Аби не був безумним
і жорстоким
І вірив Господу, і Господу
моливсь.

І кожний раз, коли
дивлюсь туди,
Де шлях земний Твій
закінчився в муках,
Я піднімаю у молитві руки,
Стаю на диво дужим, молодим.

Щасливий я, що є така любов,
Яка в усьому суцшому начало,
Горить в мені і днями, і ночами,
Аби у вічність з нею перейшов

Любов

Чи то журбою ми розбиті,
Чи то у радості є ми —
Все ж завжди прагнемо любити,
Щоб залишатися людьми.

Хоч ми в любові й
неповторні —

Свої слова, свої пісні, —
Та все одно живем і творим,
Турботи зносимо земні.

Стаєм мудрішими з роками,
Своє осмислюєм буття...
Любов — це той великий

камінь,

Що є основою життя.

І як важливо в час цей згубний
Собі нагадувати знов:
Чим більше Господа ми любим,
Тим більше знаєм про любов.

Віра

диптих

І

Вона горить, вона в душі
горить,

Зорею світить і мені, і людям.

О, будь повік благословенна
мить,

Що спалахнула вірою у грудях.

Я з нею йду дорогою життя
У світ чудес, де вічний мій
Спаситель.
І тішусь я, радію, як дитя,
Що вже нічим її не погасити.

Її теплом проймаюсь кожен день,
Вона — то посестра надії
і любові,
Яка мене до істини веде,
До мудрості, що у Святому
Слові.

І не боюся впасти у пільмі,
Коли візьме знемога серед літа,
Бо тільки віра —
порятунок мій —
Собою шлях, як факелом,
освітить.

Бо тільки віра щира у Христа
Дарує нам і силу, і натхнення
І тихо так, як мамині вуста,
Дає у вічність нам
благословення.

II

Я думки приховані несучу,
Голос мій тривожний
роздається:
Як без Тебе житиму, Ісус,
Раптом віра в серці
обірветься?

О Господь, що душу напоїв,
Шлях відкрив далекий без
туманів,
Біль і муки знаючи Твої,
Не принижусь нині до обману.

Розумів, відверто признаю,
Що Тебе зустріну все одно я.
Бо, почувши відповідь Твою,
Часто прагнув зустрічі з Тобою.

Ба, і час удвоє не зігнув,
Витримав неправди злої натиск
І всім серцем, розумом збагнув,
Що на Тебе можна покладатись.

Отче мій, з молитвою кажу,
Віру цю від крони до коріння
Як зіницю ока бережу —
В ній моя надія на спасіння.

Увага: конкурс!

Наш конкурс на знання Слова Божого, біблійної історії та історії християнства продовжується. Нагадуємо: конкурс складається з чотирьох турів, у кожному з яких по чотири запитання. Відповіді оцінюватимуться окремо на кожне запитання, а потім, при закінченні конкурсу, підводитиметься підсумок. Буде

братися до уваги не лише правильність відповідей, але і їх повнота. Переможці, які дадуть правильні відповіді на найбільшу кількість запитань за всі чотири тури, будуть мати можливість замовити духовну літературу за рахунок «Благовісника».

Тур другий.

1. Як ми знаємо, єрусалимський храм був надзвичайно величний та дорогий. На це навіть апостоли звернули Ісусову увагу, кажучи: «Подивися, Учителю, — яке то каміння та що за будівлі!» (Мар. 13:1, Лук. 21:5). А хто, коли і за яких обставин збудував цей пишний храм, куди заходив Месія і про зруйнування якого Він пророкував?

2. Апостол Павло у своєму посланні каже, що «не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя...» (1 Пет. 1:17-19). При купівлі (відкупівлі) завжди є ціна, той, хто платить, і той, хто отримує плату. Про ціну і Того, Хто заплатив за наше спасіння, ми добре знаємо: Ісус відкупив нас Своєю кров'ю. А кому ж саме Він заплатив ту ціну?

3. Кожен господар добре знає, що у будівництві (в тому числі і в духовному) важливим є не лише фундамент (про що неодноразово нагадує Слово Боже), але й хороший дах від негоди, а то як він протече, дивись і стеля повалиться. Коли це, з точки зору Біблії, відбувається?

4. «Волає до Тебе, Господи, віра моя, яку Ти дав мені, якою Ти надихнув мене через людяність Сина твого...» — так розпочинається знаменита «Сповідь», книга, яка майже шістнадцять століть залишається вершиною християнської думки. Про її популярність свідчить той факт, що за останні 30 років лише у Франції, Англії та Німеччині вийшло 15 її перекладів, англійський же переклад, надрукований у 1964 році, витримав 24 перевидання. Хто ж автор «Сповіді», і що вам відомо про його життя та служіння?

Відповіді на запитання першого туру («Благовісник» № 2,98)

1. а) Усі книги Біблії писалися їх авторами, звичайно ж, без поділу на розділи та вірші. Це було зроблено значно пізніше для швидкого пошуку потрібного місця. Вперше поділ на вірші з'являється у старовірському тексті в 10 столітті після Р.Х. Сучасний поділ книг Біблії на розділи ввів англійський архієпископ Стефан Лангтон у 1205 р. (за іншими джерелами у 1228 р.), а поділ на вірші — паризький друкар Роберт Стефанус: спочатку у греко-латинському виданні Нового Завіту (1551 р.), а потім і в повному виданні латинської Біблії (1555 р.), звідки він поступово перейшов і в усі інші тексти.

б) Деякі тексти Старого Завіту були поділені на вірші вже самими авторами. Це стосується, зокрема, книги «Плач Єремії», яка складається із 5 поем (або як в оригіналі, «плачів»). Перші 4 написані алфавітним акровіршем, тобто кожна із 22 строф (в сучасному вигляді — віршів) починається із порядкової букви єврейського алфавіту (у єврейському алфавіті їх 22). У третьому «плачі» на кожен букву алфавіту припадає по 3 строфи. У п'ятому розділі теж 22 строфи, але вони розміщені не в алфавітному порядку. В першому розділі строфи ідуть точно за

алфавітом, у розділах 2 і 4 букви «айн» та «пе» стоять у зворотному порядку. Логічного пояснення такій перестановці не знайдено.

Такий літературний прийом широко був розповсюджений у древній поезії. Про це свідчить той факт, що акровіршем написані і деякі псалми та притчі: псалми 25, 34, 119 (24, 33 та 118 у рос. перекладі), притчі 31:10-31.

2. «Дві дочки в кровожерця (в російському перекладі: «У насытими...»): Дай, дай!..» (Прип. 30:15).

3. Олександр Македонський був геніальним полководцем древності. Це не був звичайний, сп'янілий владою тиран. Учень Аристотеля, він був твердо переконаний, що грецька культура — єдина сила, що здатна об'єднати світ. Звичайно, ми не знаходимо на сторінках Біблії імені цього полководця, оскільки його діяльність і життя проходило в міжзаповітний період, який нерідко називають «мовчазним». Але Господь через пророче слово чітко показав у книзі пророка Даниїла саме того, кого ми сьогодні пізнаємо в особі Олександра Македонського. Пророк Даниїл у 8-ому розділі описує видіння, яке дає йому Господь

щодо основних штрихів світової історії. Він бачив барана, що стояв з двома рогами, один з яких був більший, і сила цього барана була надзвичайно велика. Ніхто не міг протистояти йому. Але піднявся інший звір із заходу — козел, який йшов по поверхні всієї землі, а між очима його був ріг. І

пшов цей козел на барана і погубив його, зламавши йому два роги. У 8-ому вірші цього розділу говориться, що цей козел піднявся у своїй силі і владі, але ріг великий був зламаний і на його місці виросло чотири інших.

Зміст цього видіння, згідно віршів 20-25, полягає в тому, що баран з двома рогами — це царі мідійський та перський. А козел — це грецька імперія, і ріг у нього між очима — це перший її цар Олександр Македонський. Як відомо з історії, він помер у Вавилоні у віці 33 років. Полководцям Олександра вдалося поділити поміж собою завойовану ним територію. Про що і говорить пророк Даниїл: «...а замість нього виросли чотири подобі рога на чотири вітри» (Дан.4:8).

Крім того, про Македонського згадується у 1 книзі Макавейській (1 розділ), яка не увійшла у біблійний канон.

В 333 році до Р.Х. армія Македонського легко підкорила землі

Близького Сходу, у тому числі Палестину і Єгипет. За історичними даними, у нього не було необхідності воювати з євреями, бо Юдея зустріла його дружельно. Із тієї причини Олександр дозволив євреям виконувати їхні закони, звільнив їх від податків в суботні роки і надав їм привілеї, що рівнялися з привілеями його грецьких підданих. Коли Олександр побудував Олександрію Єгипетську, то сам заохочував їх до переселення туди. Саме в Єгипті, в Олександрії, у 285 р. до Р.Х. було зроблено переклад Старого Завіту грецькою мовою, який відомий під назвою Септуагінти. Таким чином правда про єдиного істинного Бога, пророцтва про прихід Месії та Божий план спасіння стали доступними для язичницького світу.

Завдяки впливу грецької культури, яку принесла з собою армія Олександра Македонського, Господь відкрив двері для першого приходу Ісуса Христа. Мова, культура, писемність, комунікаційні шляхи, пошта допомогли в новозавітній час поширити Євангелію «по всій Землі». За часів Ісуса грецька мова була універсальною, тобто давала змогу спілкуватися поміж собою різними народами. Саме грецькою мовою був написаний Новий Завіт.

4. Людиною, яка взяла у полон сирійське військо за допомогою чуда Божого, був пророк Єлсей (2 Цар. 6:14-23).

події хроніка новини

◆ 20 червня у м. Львові відбулася 2 Регіональна молодіжна конференція, в якій взяли участь близько 700 делегатів із Львівської, Волинської, Закарпатської областей. Біблійне навчання провели єпископ В. Боечко (на тему «Християнин і сучасність») та пастор А. Кліновський («Шлюб та сім'я»). Змістовно пройшов час запитань та відповідей. У конференції брали участь молодіжний хор церкви № 1 ХВЕ м. Львова, вокальні групи «Кармел» та «Сіон».

◆ 30 червня в канцелярії Союзу відбулася зустріч керівництва ВСЦХВЕП з керівниками місій Союзу, на якій обговорювались питання діяльності місій, впорядкування документації, дотримання статутних вимог, правильного розподілу гуманітарної допомоги, усунення недоліків, а також зверталась увага на необхідність керівникам і працівникам місій дбати про свій духовний ріст. На зустрічі також були внесені пропозиції до проекту Закону України «Про гуманітарну допомогу».

◆ 4 липня на р. Десьонка відбулося спільне водне хрещення здійснене церквами ХВЕ м. Києва, на якому близько 60 чоловік вступили в завіт із Господом.

◆ 4 липня в домі молитви церкви ХВЕ с. Сулимів Жовківського району Львівської області відбулася позачергова конференція об'єднання церков ХВЕ Львівської області, на якій старшим пресвітером області було обрано — Р.І. Ляховського, а його заступниками — В.П. Лабу, А.П. Гука, О.М. Пуца. Також на конференції відбулося рукоположення на єпископське служіння голови ВСЦХЕП М.С. Паночка. Із словом настанови виступив член правління, єпископ М.А. Мельник. Він з єпископом Закарпатської області І.А. Хриптою та єпископом Волинської області С.В. Веремчуком звершили молитву благословення.

◆ 6-7 липня в приміщені Київського Біблійного інституту відбулася чергова нарада єпископів — членів президіуму Об'єданого Євроазіатського Союзу ХВЕ, на якій були присутні голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко, Голова Союзу ХВЕ Білорусі С.С.Хомич та його заступник С. Цвор, голова Союзу ХВЕ Росії

В.М. Мурза та його заступник М. Решиковець, заступник єпископа Союзу ХВЕ Литви Й. Шкіль, ректор КБІ В.С. Прохор. На нараді розглядалися питання діяльності національних союзів, праці і служіння церков ХВЕ. Також були ухвалені питання підготовки і проведення чергового IV з'їзду ХВЕ країн СНД і Прибалтики, який планується провести в жовтні 1998 року в м. Києві.

◆ 17 липня відбулася сестринська конференція в м. Ілчєвську Одеської області за участю завідуючої жіночим і дитячим відділами В.І. Деркач та відповідальної за сестринське служіння в Одеській області О.А. Васильченко.

◆ 19 липня в церкві ХВЕ «Голос істини» міста Одеси, відбулася міська жіноча конференція. З привітальним словом до присутніх звернулася зав. канцелярії союзу А.В. Нечипорук та В.І. Деркач.

◆ 23 липня в м. Одесі відбувся третій випуск студентів місіонерської школи для підготовки духовних працівників серед населення, яке визнає іслам. 25 студентів із Татарстану, Дагестану, Башкирстану, Грузії, Олександрії, Києва, Одеси та Одеської області успішно закінчили тримісячне навчання і працюють зараз у ділі євангелізації.

◆ 25 липня в м. Чернівці відбулася 3 Регіональна молодіжна конференція, на якій були присутні близько 800 делегатів із Чернівецької, Хмельницької та Вінницької областей. З темою «Окультизм та його наслідки» виступив євангеліст О. Кучер, який також відповів на численні запитання молоді. Прозвучали християнські пісні у виконанні молодіжного хору Церкви № 1 ХВЕ м. Львова. У вечірній частині конференції взяв участь євангеліст А. Ластівка. Бог торкнувся багатьох молодих сердець і покликав до покаяння, до служіння, а також хрестив Святим Духом. Виголосив слово-звернення і звершив молитву подяки звершив зав. відділом молоді Анастолій Гук.

◆ 28 липня в канцелярії Союзу відбулася зустріч керівництва ВСЦХВЕП з відповідальними за видавництво із 8 областей, яку провів заступник голови Союзу, куратор відділу видавництва М.М. Мокієнко. На зустрічі виступив редактор

журналу «Благовісник» Ю.І. Вавринюк, який зробив коротке повідомлення про заснування та видавництво журналу. Присутні висловили свої пропозиції щодо успішного видавництва журналу, зокрема упорядкувати фінансування журналу і зобов'язати старших пресвітерів областей призначити відповідальних за збір інформації та розповсюдження журналу «Благовісник».

◆ 29 липня-1серпня в м. Белгород-Дністровський Одеської області відбувся Фестиваль молодіжної пісні, в якому взяли участь близько 350 учасників з Одеської, Херсонської, Миколаївської областей, гості із Молдови та музична група «Вічність» (м. Рівне). З тематичними викладами виступили єпископ Одеської області П.В. Сердиченко, зав. відділом молоді А.П. Гук, євангеліст О.Кучер.

◆ 3-6 серпня пройшли вступні екзамени в Київський біблійний інститут, після яких рішенням екзаменаційної комісії 29 абітурієнтів з різних областей України, сповнених бажання служити Господу, були зараховані студентами цього навчального закладу.

◆ 5-6 серпня в канцелярії ВСЦХВЕП відбулося засідання правління і комітету Союзу, в ході яких розглядалися питання внутрішньої та зовнішньої діяльності церков ХВЕ, а також діяльність новоутворених місій та християнських навчальних закладів. Всіх присутніх привітав заступник голови Державного комітету України у справах релігій Г.О. Шаповал і приєднався до поздоровлень, адресованих єпископу, члену правління М.А. Мельнику з нагоди його 60-ліття.

◆ 12 серпня відбулася зустріч голови ВСЦХВЕП М.С. Паночка з директором міжнародної місії «Євровижин» Давидом Хасавеем, в ході якої розглядалися перспективні плани проведення євангелізацій в Україні, методи кращого і успішнішого донесення людям Доброї Новини. Давид Хасавей висловив особисте бажання надалі працювати у справі євангелізації в Україні.

◆ 13 серпня голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко взяв участь у засіданні обласної пресвітерської ради київського регіону церков ХВЕ. Після знайомства голова Союзу відповів на ряд запитань про подальшу працю церков ХВЕ в Києві і в Ук-

раїні в цілому. Після закінчення старший пресвітер В.М. Решитинський ознайомив М.С. Паночка з реабілітаційним центром для наркоманів та алкоголіків, а також з діяльністю «Отчого дому» для безпритульних дітей.

◆ 15-19 серпня в м. Одесі відбувся семінар для сестер і вчителів недільних шкіл Одеської області за участю доктора богослов'я Леоніда Якобчука і місіонера Джорджа Давидюка.

◆ 21 серпня в Україну прибули регіональний директор Асамблей Божих США по Євразії Джері Парслі та регіональний директор Асамблей Божих США по країнах СНД і Прибалтики Френк Мартін. Під час зустрічі велась розмова про різні сторони діяльності Союзу ХВЕ і розглядалися питання співпраці з Асамблеями Божими США. Після зустрічі гості побували на будівництві Християнського центру відродження і милосердя «Філадельфія».

◆ 23 серпня виповнилося 70 років єпископу Житомирської області, члену правління союзу М.М. Камінському. Церква ХВЕ м. Коростеня, гості вітали його з цим святом і бажали успіхів та наснаги у духовній праці.

◆ 22-23 серпня 1998 року в м. Нетішин Хмельницької області відбувся семінар для сестер, вчителів недільних шкіл, молодіжних лідерів за участю доктора богослов'я Леоніда Якобчука і місіонера Джорджа Давидюка

◆ 2 вересня 1998 року в м. Києві в канцелярії Союзу відбулася зустріч голови ВСЦХВЕП М.С. Паночка з головою Об'єднання Незалежних Харизматичних Церков України А. Гаврилюком, в ході яких обговорювалися питання взаємовідносин між союзами.

◆ 9-10 вересня 1998 року відбувся черговий візит регіонального директора Асамблей Божих США по Євразії Джері Парслі і регіонального директора Асамблей Божих США по країнах СНД і Прибалтики Френка Мартіна з ціллю посприяти будівництву Християнського центру відродження і милосердя «Філадельфія». Під час їх перебування в Києві також відбулася зустріч з головою Державного комітету України у справах релігій В.Д. Бондаренком і віце-прем'єр-міністром В.А. Смолієм. В ході зустрічі представники Асамблей Божих США висловили подя-

ку за надане місце для будівництва християнського центру. Вони висловили бажання надати українському народу гуманітарну допомогу, зокрема медичне обладнання. В свою чергу В.А. Смолій позитивно оцінив співпрацю з Асамблеями Божими США і добре відгукнувся про працю ВСЦХВЕП.

◆ 12 вересня в домі молитви церкви «Сілоам» відбувся випуск студентів РУБІ міста Києва та Київської області. 17 випускникам були вручені дипломи про закінчення 4-річного курсу навчання, а також була звершена молитва благословення на працю.

◆ 13 вересня церква ХВЕ с. Сулимів Львівської області святкувала 70-річчя з дня заснування. В ювілейному богослужінні взяли участь голова ВСЦХВЕП М.С. Паночко, старший пресвітер Львівської області Р.І. Ляховський, група «Авен-Єзер», гості з м. Львова та сусідніх сіл.

◆ 16-18 вересня в домі молитви церкви ХВЕ, що на вул. Кар'єрна, 44, відбулась конференція «Лист Христів», організатором якої виступила місія «З нами Бог» (директор І.В. Агапов). На ній були присутні близько 80 чоловік із п'яти держав: України, Росії, Білорусі, Казахстану, Узбекистану. На конференцію були запрошені керівники різних деномінацій, християнських об'єднань, пастори, працівники євангельських центрів з листування. Чотири союзи представляли Україну: ВСЦХВЕП, Союз Вільних Церков, незареєстроване братство, Братство незалежних церков та місій ЄХБ. На конференції розглядалися питання стратегії праці з невіруючими людьми навколо місцевої церкви, відкриття нових церков.

◆ 19 вересня в м. Рівне в місії «Добрий самарянин» відбулася зустріч голови ВСЦХВЕП М.С. Паночка з делегацією місії «Християнська допомога» на чолі з віце-президентом Джоном Ліднером. У складі делегації був також євангеліст Славик Радчук. В ході зустрічі розглядалися питання співпраці з нашим братством у плані євангелізації, утворення нових церков і підготовки пастирів.

◆ 26-27 вересня 1998 року в м. Миколаєві відбувся семінар для сестер і вчителів недільних шкіл Миколаївської області за участю завідувачої жіночим і дитячим відділами Союзу.

Відкритий лист-звернення до братів і сестер — співвітчизників у діаспорі.

*Тим, що знаходяться у розсіянні, — радість.
(Як.1:1).*

Улюбленні в Господі брати і сестри!

«Благодать вам і мир від Бога Отця й Господа Ісуса Христа! Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша, і примножується любов кожного з усіх вас один до одного» (2 Сол. 1:2-3).

Дорогі співвітчизники в діаспорі! Правління Всеукраїнського Союзу Церков Християн Віри Євангельської П'ятидесятників має честь від імені всього нашого братства, звернутися до Вас із відкритим листом. Історичні події останнього десятиліття з волі Божої спричинили те, що багато наших братів і сестер змінили місце проживання. Біблія говорить, Бог створив землю без кордонів, а тому кожна людина має право вільного вибору свого земного помешкання.

Сьогодні наші церкви і родини розділяє величезна відстань, але ми молимо Господа, щоб це не послужило причиною для духовного роз'єднання. Ви добре пам'ятаєте рідні землі, стежини до батьківських осель, а найбільше ту стежину, де з Вами вперше зустрівся наш Гос-

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК (літературний редактор),

Аня ЯРУТА (комп'ютерний набір),

Федір ЛЕБЕДЮК, Юрій ТРОЦЬ (комп'ютерна верстка),

Ольга МОРОЗОВСЬКА (коректор),

Віктор МОКІЙЧУК (малюнки, художнє оформлення).

Журнал віддруковано у друкарні видавництва «Світанкова зоря»
266010, м. Рівне, вул. Старицького, 50а

подь, і Ви довірили Йому Вашу долю і життя. Христос є Ваша надія і підтримка у далеких землях, і наша — у рідному краї.

19-21 травня 1998 року в м. Києві відбувся V-з'їзд нашого братства. Керівництво Союзу спільно з усіма служителями церков в Україні має від Господа таку пораду: звернутися з листом до церков у діаспорі і запросити до братерської співпраці.

Ми розуміємо, що це прийшло від Господа, і тому з відвагою звертаємося до Вас: об'єднаймося для спільної духовної праці і збудови в ім'я Господа нашого Ісуса Христа. Нехай це стане актом нашої християнської мужності та відваги перед небесними, земними і підземними силами на свідчення цілому світу.

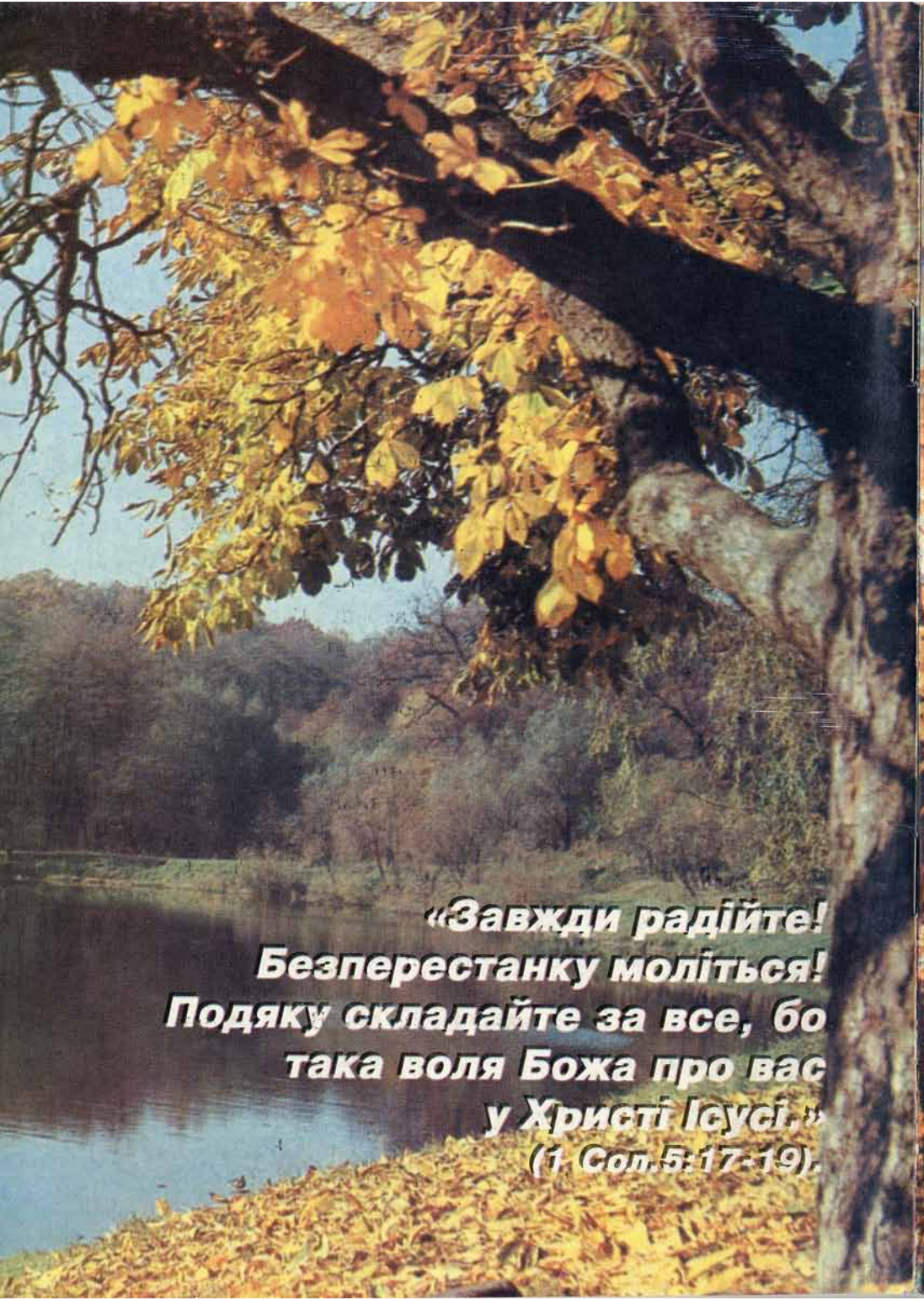
Диявольське ополчення як у Вашому, так і в нашому краї збирає сили для рішучого наступу. Разом ми зможемо протистояти йому і стати в проломі за наш народ і за духовні здобутки, що їх придбали ціною життя наші попередники. Окремо ми можемо зробити багато, а разом ми можемо зробити все, чого хоче від нас Господь. Наша сила — в єднанні з Господом і один з одним, бо написано: «Пильнуйте зберігати єдність духа в союзі миру» (Єф. 4:3).

Щиро запрошуємо до місіонерської та євангелізаційної співпраці усіх, кому не байдужа доля грішників у нашому краї, тим більше, що наблизився прихід Спасителя нашого.

Будемо щиро вдячні за Ваші пропозиції, побажання та зауваження щодо майбутньої співпраці на ниві Божій, а також бажаємо мати інформацію про Ваше бачення цієї справи.

Ми молимося за Вас.

*З любов'ю Правління і Комітет ВСЦ ХВЄП.
Єпископ ВСЦ ХВЄП М. С. Паночко*

**«Завжди радійте!
Безперестанку моліться!
Подяку складайте за все, бо
така воля Божа про вас
у Христі Ісусі.»
(1 Сол. 5:17-19).**